

๑

เชียงใหม่ พุทธศักราช ๒๕๐๕

หนุ่มร่างสูงเดินหิ้วกระเป๋าออกจากบ้านหลังใหญ่ มุ่งตรงไปยังรถกระบะคันเก่าอันมีคนสูงวัยสตาร์ตรถนั่งเป็นพลขับรออยู่ ข้างๆ รถมีชายชราอีกคนยืนยิ้มรอเขาเดินมาหา

คนอ่อนกว่าวางกระเป๋าบนพื้นแล้วยกมือไหว้เพื่อบอกลาเจ้าของบ้าน และขอบคุณที่อนุเคราะห์ให้เขาพักค้างคืน แถมยังใจดีจัดรถไปส่งถึงที่หมาย

“ผมต้องขอบคุณคุณลุงมากเลยนะครับ ความจริงไม่ต้องลำบากให้ลุงไหวไปส่งผมถึงที่ฝากก็ได้” เขาเอ่ยด้วยความเกรงใจ แต่คนฟังกลับรีบยกมือห้ามเป็นเชิงไม่ให้พูดต่อ

“มาเกรงจงเกรงใจอะไรกัน ลูกชายของเพื่อนรักมาถึงเชียงใหม่ทั้งที่แค่นี้มันยังน้อยไปด้วยซ้ำ” สุนัขยิ้มกริ่มพร้อมกับตบปากคนหนุ่ม

ลูกชายของเพื่อนเก่าวันนี้ช่างแตกต่างกับวันวานเหลือเกิน ไม่น่าเชื่อว่าเด็กชายบรรพตที่เขาเห็นเมื่อสิบกว่าปีก่อน บัดนี้เติบโตใหญ่เป็นหนุ่มแน่น แถมกำลังจะเดินทางไปรับราชการเป็นนายตำรวจที่อำเภอฝางเสียแล้ว

เมื่อเดือนก่อนสุคำได้รับจดหมายจากพงศกร ซึ่งมีเนื้อความว่า
อยากจะทำให้อายุคนดูแลถูกขยาระหว่างขึ้นมารายงานตัวที่เชียงใหม่ มีหรือ
ที่เขาจะปฏิเสธ สุคำไปรับบรรพตถึงสถานีรถไฟและให้พักที่บ้านตัวเองเสีย
สองคืน นอกจากนี้เขายังให้ชายหนุ่มยืมรถกระบะคันเก่าไปใช้ถึงที่ฝาง

“ให้นายไหวไปส่งก็ดีแล้ว ทางไปฝางทั้งไกลทั้งอันตราย หลานขับไป
เองจะหลงทางเสียเปล่าๆ” คนแก่กว่าเอ่ย ขึ้นชื่อว่าเมืองฝางอันเป็นชุมทาง
แดนเถื่อน บรรพตต้องมีคนดูแลจนถึงที่พักเขาจึงจะวางใจ

“ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวก่อนนะครับคุณลุง” บรรพตไหวลาอีกครั้งแล้ว
เดินไปขึ้นรถ

สุคำยิ้มและมองตามหลังชายหนุ่มด้วยความชื่นชม

รถกระบะพาสองชีวิตมุ่งออกจากตัวเมืองเชียงใหม่ไปทางประตู
ช้างเผือก หม่อมมาดเข้มได้ยินเสียงเครื่องยนต์ดังประสานกับเสียงลมที่พัด
ปะทะใบหน้า ได้กลิ่นหอมของขุนเขาและแมงไม้ รวมทั้งทิวทัศน์เขียวขจีก็
เคลื่อนไหวผ่านสายตา แต่แม้ภาพภายนอกจะสวยงาม ในใจของบรรพต
กลับประหวัหิตใจเรื่องอื่นเสียมากกว่า

เขาก็กังวลเรื่องอนาคต ใครจะไปรู้ว่าชีวิตเด็กหนุ่มเมืองกรุงจะจับปลัด-
จับผลูมาเรียนนายร้อยตำรวจและต้องมาบรรจุในดินแดนไกลปืนเที่ยงเช่นนี้

บรรพตไม่รู้อะไรเกี่ยวกับที่นั่นเลย แต่ครั้นคิดจะหันหลังและขอร้อง
คนเป็นพ่อให้ใช้ยศถาบรรดาศักดิ์พากลับบ้าน เพื่อนร่วมรุ่นตำรวจได้หัวเราะ
เยาะว่าเขาซี้ซาลาดเป็นแน่...

รถกระบะแล่นไปตามถนนที่คดเคี้ยวราวกับงูยักษ์ ซึ่งบางจุดเป็น
ทางลูกรังพอมานไปได้สะดวก แต่ยามใดที่เจอทางเกวียนลู่ไวกก็ต้องจับ
พวงมาลัยให้แน่นขึ้น รถลื้อล่อเคลื่อนไปช้าๆ อย่างยากลำบาก จนแม้แต่
บรรพตก็ต้องหาที่จับกันกระแทก

“เป็นธรรมชาติครับคุณบรรพต ทางเส้นนี้ยังไม่เจริญเท่าไร” ลุงไหว

หัวเราะเมื่อเห็นชายหนุ่มเริ่มหน้าซีดเพราะอาการเมารถ

“อีกนานหรือเปล่านั้น กว่าจะถึง”

“คงจะบ้ายๆ นู่นละครับ” ชายชราเอ่ย

บรรพตถอนหายใจแล้วหันไปทอดสายตาดอกนอกหน้าต่างต่างรถ แสงทองของยามสายกระทบแนวเขาไล่สีเหลืองปนเขียว ไม้สักยืนต้นเรียงตามเส้นทางราวกับมาต้อนรับคนแปลกหน้า

บนถนนในดงในป่า บางเวลารถก็ต้องชะลอหากสวนกับฝูงวัว ฝูงควาย หรือแม้แต่ฝูงหมู ลุงไหว่เล่าว่าคนเมืองฝางมักดื้อจนวัวและสัตว์เลี้ยงอื่นๆ ไปขายในตัวเมือง ใช้เวลาเดินทางกว่าเจ็ดวันเจ็ดคืน

“แบบนี้แหละครับ ชีวิตบ้านป่าบ้านดอย คงไม่สะดวกสบายเหมือนกรุงเทพฯ” ชายชราเอ่ย

บรรพตได้แต่ยิ้ม แสงแดดยังแรงกล้า และความเปลี่ยวก็ทำให้ชายหนุ่มผล็อยหลับไปครู่ใหญ่ ก่อนที่เสียงเบรคและการกระตุกอย่างแรงของรถจะทำให้เขาตกใจตื่น

ภาพทิวทัศน์ในเวลานี้เปลี่ยนไป ดวงอาทิตย์ถูกจับขังไว้ในก้อนเมฆขนาดใหญ่ พร้อมกับส่งหยดน้ำร่วงหล่นมาชนกระจกรถดังเปาะเปาะ ต้นไม้รายทางที่เคยเขียวขจีกลับสะบัดแกว่งด้วยแรงลมอย่างบ้าคลั่ง

“พายุแรงเชียวครับ แบบนี้เราคงถึงเมืองฝางเร็วๆ แน่” ลุงไหว่รายงานพร้อมกับบระม์ตระวังในการขับให้มากขึ้น

ฟ้าแลบเป็นระยะ ตามด้วยเสียงก้องกัมบนาท ถนนเริ่มเจ็งบองด้วยน้ำที่ไหลลงมาจากที่สูง สร้างความลำบากในการเดินทางไม่น้อย

บรรพตคอยดูทางให้คนขับอีกแรง บางจังหวะลมก็พัดกิ่งไม้หักลงมาขวางทาง ทำให้ลุงไหว่ต้องลงจากรถเพื่อลากออกไปให้พ้นทาง

“ไหว่หรือเปล่าครับลุง” ชายหนุ่มถามคนขับ แต่ชายชรากลับยืนยันว่ายังไหว่สมชื่อ

ผ่านไปครู่ใหญ่ลมฝนก็ยังไม่มีทีท่าว่าจะสงบ แอ้มยังมีตครึ้มลง

กว่าเดิม ลุงไหว่ต้องเปิดไฟหน้ารถแล้วเพ่งมองถนนผ่านม่านฝนตรงหน้า พลันเขาก็เบรกรถอย่างแรงจนบรรพตหน้าคะมา

เอ๊ยด!

“มีอะไรหรือเปล่าครับลุง” ชายหนุ่มรีบถาม

ชายชราหรีตาเพ่งมองทางข้างหน้า เมื่อชายหนุ่มหันมองตามก็เห็นว่า ท่ามกลางพายุฝนมีรถคันหนึ่งจอดอยู่ โดยมีใครคนหนึ่งยื่นโบกมือขอความช่วยเหลือ

บรรพตหมุนกระจกมองและเอ่ยถามเรื่องราวจึงรู้ว่า รถคนแปลกหน้า เสียโดยไม่ทราบสาเหตุ โดยมีอีกคนนั่งอยู่ในรถ

“บะนี่กว่าจะมีรถผ่านมา จะได้ผมขอติดรถไปลงข้างหน้าได้ก่อนครับ” คนที่ก้มกมือเรียกบอกสิ่งที่ต้องการ

ลุงไหว่หันมาถามบรรพต ซึ่งชายหนุ่มก็ยินดี แต่ขอลงจากรถเพื่อช่วย ตรวจเช็ครถอีกคันไปด้วย

“เอ่อ...อยู่ดีๆ มันกดดับไป ผมสตาร์ทยังไงก็ดับ” ชายหนุ่มวัย ไม่ห่างจากบรรพตซึ่งน่าจะเป็นคนขับรายงาน

ชายอีกคนที่อยู่ในรถออกมาด้วย พวกเขาบอกว่าเพิ่งขับรถมาจาก เชียงใหม่เช่นเดียวกัน

“ขอกุญแจหน่อยสิครับ ผมพอมีความรู้เรื่องเครื่องยนต์บ้าง” บรรพต เอ่ย

ชายหนุ่มทำหน้าที่กักคู้ ก่อนจะล้วงกระเป๋ากางเกงแล้วหยิบกุญแจ มาให้

ฝนยังไม่ซา แต่ตำรวจหนุ่มก็ไม่หวั่น เขาเปิดประตูรถเข้าไปทั้งที่ตัว เปียกโชก ก่อนจะลองติดเครื่องยนต์อีกครั้ง

บรีน! เสียงรถดังขึ้นท่ามกลางความแปลกใจของทุกคน

“อ้าว มันดีละกา ทีตะก็ผมสตาร์ทฮิมต่าย หยั่งได้มันกดดับ” คนขับ เอ่ยด้วยความงุนงง

“ถ้าจะอีกคงปรบกวมนแล้วเน้อ นื่องบ่าว” คนแก่กว่าเอ่ยขอบคุณ แต่ขณะที่บรรพตหมุนตัวกลับไปที่รถตัวเอง พวกเขากลับถูกโอบล้อม ด้วยกลุ่มคนแปลกหน้า ซึ่งทั้งหมดพกมีดยาวเป็นวาและโปกผ้าปิดบังหน้าตา ดูท่าแล้วไม่น่าประสงค์ดี...

“หยุด มีอะหยังที่มีค่าส่งมาหือหมด” หนึ่งในนั้นตะโกนแข่งเสียงฝน พร้อมชี้มีดยาวชู

ตำรวจหนุ่มตั้งสติแล้วเสียวมองไปที่รถตัวเอง เห็นลุงไหวถูกจี้ให้ออกมาจากรถด้วย

‘โจรป่าแน่ๆ’ บรรพตคิด เขากำลังจะไปเป็นตำรวจแท้ๆ แต่ไอ้กระจอกพวกนี้ก็คิดจะลองของเสียแล้ว

“ต้องการอะหยังก็เอาไปเลย” ชายเจ้าของรถที่เสียเอ่ยเพราะรู้ว่าคงสู้ไม่ได้ ขณะที่ชายโปกหัวอีกคนเอามือจี้ตัวบรรพตจากด้านหลัง ชายหนุ่มจึงรอลังหวะก่อนจะตัดสินใจถอยคอกเข้าที่ไปหน้าอีกฝ่ายทันที

โจรป่าคนนั้นล้มไม่เป็นท่า ส่วนคนอื่นๆ เห็นท่าไม่ดีก็รีบเข้ามาล้อมเหยื่อที่ซัดขึ้น แต่นายตำรวจกลับรีบวิ่งไปที่รถของตัวเองเพื่อหยิบของล้ำค่าดู บางอย่างออกมา เขาพุ่งตัวไปยังประตูฝั่งคนขับและยิงปืนขึ้นฟ้าทันที

ปัง! เสียงนั้นดังกว่าฟ้าผ่า ทำให้สิ่งมีชีวิตทั้งป่าชะงัก

บรรพตเล็งปืนไปยังโจรที่กำลังจับลุงไหวเป็นตัวประกัน “ผมคือตำรวจ ปล่อยคนของผมเดี๋ยวนี้”

กลุ่มโจรเห็นท่าไม่ดีจึงหันมองหน้ากันเล็กลัก ก่อนจะตะโกนบอกกันให้ถอยหนีเข้าป่าด้านข้าง เหลือเพียงสายฝนโปรยปราย

เมื่อทุกอย่างสงบลง บรรพตก็รีบเดินไปหาเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย ทั้งสองรีบขอบอกขอบใจเขาเป็นการใหญ่

“ผมขอโทษตวยเน้อป้อเลี้ยง บ่น่าพาป้อเลี้ยงมาเจอเรื่องจะอ้อเลย” ชายคนขับรถรีบขอโทษเพราะรู้สึกผิด การเป็นพลขับที่ไม่ระวังตัวแท้ๆ ทำให้ตนกับเจ้านายที่กลับจากทำธุระในเชียงใหม่ต้องมาถูกโจรดักปล้น

“มันบ่แม่นความผิดของสุหรอก บุญเป็ง หมูโจรร้ายมันจะปล้นเวลาใด ไผจะไปสู้ได้” คำตอบของเจ้านายค่อยทำให้ลูกน้องโล่งใจ ก่อนที่ผู้เคราะห์ร้ายทั้งสองจะหันไปหาบรรพตอีกครั้ง

“เฮาบ้อเลี้ยงอินสม ขอบคุณน้องบ่าวจ้าดนักที่ช่วยหมู่เฮาไว้ บู้ว่าน้องบ่าวเป็นคนตั้งใดกา” คนแปลกหน้ามีโอกาสได้ทักทายเสียที เขาเป็นชายรูปร่างสันทัด อายุประมาณสี่สิบปลายๆ มีผิวสองสีและไว้หนวดตู่หน้าเกรงขาม

“ผมชื่อบรรพต เป็นตำรวจมาจากกรุงเทพฯ กำลังจะเดินทางไปทำงานที่ฝาง” ชายหนุ่มตอบ

“อ้อ เป็นคนโต้อุหรอกกา” อินสมเอ่ย และเมื่อรู้ว่าบรรพตไม่ใช่คนเมือง พ่อเลี้ยงจึงพูดเป็นภาษากลาง

“ผมกับบุญเป็งกำลังจะกลับฝาง แต่มาเจอโจรตัดปล้นเสียก่อน ยังไงบุญคุณครั้งนี้ผมจะไม่ลืมเลย”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ การช่วยเหลือประชาชนเป็นหน้าที่ของตำรวจอยู่แล้ว”

“จริงสิ เมื่อกี้พ่อหนุ่มบอกว่าจะไปทำงานที่ฝางอย่างนั้นหรือ”

“ใช่ครับ ผมได้บรรจุที่นั่น”

อินสมยิ้มแล้วพยักหน้าชอบใจ “ดีจังที่บ้านเราจะมีตำรวจดีๆ มาอยู่ด้วย ยังไงหากมีอะไรให้ผมช่วยก็บอกนะ”

“ขอบคุณครับ แต่ตอนนี้ผมว่าเราขับรถไปต่อกันเถละครับ เบียดกันหมดแล้ว เดี่ยวจะถึงฝางคำเสียก่อน ขับตามกันไปแบบนี้แหละครับ โจรร้ายคงไม่กล้าตัดปล้นแล้ว” บรรพตแนะนำ

อินสมเห็นด้วย ก่อนจะชวนบุญเป็งเข้าไปในรถ และรอให้รถของบรรพตตามมาประชิด

“ตำแหน่งใหม่มีฝีมือดีขนาดครับพ่อเลี้ยง ผมกำลังจะหาทางเข้ามาหยิบปิ่นในรถของเรา แต่เขาก็พุ่งไปหยิบมามาก่อนแล้ว” บุญเป็งเอ่ย

ระดับพ่อเลี้ยงเมืองฝางมีหรือที่จะเดินทางไปไหนโดยไม่พกอาวุธ แต่

เนื่องจากฝนตกและเจอคนมาช่วยพอดีทำให้ลืมหีบของป้องกันตัวออกมาด้วย พอจะคิดหาวิธีนำตัวตรวจคนนั้นก็เร็วกว่า

“เขาเป็นตำรวจ ก็ต้องเวยกว่าชาวบ้านอย่างเฮอยู่แล้ว” อินสมเอ่ยด้วยความชื่นชม ครั้งนี้เขารอดพ้นจากอันตรายได้เพราะชายหนุ่มคนนั้นแท้ๆ ถ้ามีโอกาสคงได้ตอบแทนกัน

พื้นที่เขตดอยฝนก็ซาลง เหลือเพียงเมฆครึ้ม และความมืดก็เดินทางเข้ามาแทนแสงสว่าง รถของอินสมแยกไปที่ทางแยกหนึ่ง เขาโบกมือลาทั้งสอง ส่วนรถบรรพตต้องเข้าไปในเขตของสถานีตำรวจ

รถกระบะคันเก่าจอดอยู่ที่หน้าบ้านพัก บรรพตใช้เวลาครู่ใหญ่ในการติดต่อเรื่องห้องพักตัวเอง โดยผู้กองสุรศักดิ์ หนุ่มนายร้อยรุ่นพี่ที่พักอยู่ในบ้านข้างๆ ได้รับมอบหมายให้พาน้องใหม่ไปหาห้องหับ

“พักผ่อนกันก่อนนะหมวด เดี่ยวยังงี้พรุ่งนี้จะพาไปเที่ยว” เขาเอ่ยแล้วเดินจากไปเมื่อบรรพตเอ่ยขอบคุณจบ

ตำรวจหนุ่มรีบเดินไปช่วยลงไหวหอบกระเป๋าของเขาลงจากรถ “เดี๋ยวผมทำเองก็ได้ลุง” เขาเอ่ยด้วยความเกรงใจชายชรา แต่ลุงไหวยืนยันว่าขอทำหน้าที่ตามที่เจ้านายสั่ง นั่นคือช่วยดูแลเรื่องที่อยู่ที่พักของบรรพตให้เรียบร้อยเสียก่อน

“เดี๋ยวลุงนอนกับผมก็ได้ พรุ่งนี้เข้าค่ายขึ้นรถกลับ” บรรพตเอ่ยแล้วขอตัวไปอาบน้ำอาบท่า

เวลาสองทุ่ม เสียงหริตหริ่งเรไรดังประสานดังมหรสพของบ้านป่า

บรรพตนั่งที่โต๊ะทำงาน แต่ตาเหม่อมองไปด้านนอกบ้านพัก นอกหน้าต่างดูช่างวังเวง ไม่ต่างกับสิ่งที่อยู่ในใจ เพราะเขาเริ่มคิดถึงกรุงเทพฯ เมืองฟ้าเมืองอมร เมื่อไรจะได้กลับไปเสียที

ชายหนุ่มเป็นคนชอบสังคม หาใช้คนรักสันโดษ เพราะฉะนั้นการได้

มาอยู่ในที่ห่างไกลขนาดนี้จึงเป็นเรื่องที่ทำให้ใจได้ยาก

“ยังไม่นอนอีกหรือครับคุณบรรพต” ชายชราเดินเข้ามาถาม เขาคิดว่าเจ้าของห้องน่าจะหลับไปนานแล้วเพราะเปลี่ยจากการเดินทาง

“ยังครับ ปกติผมนอนดีอยู่แล้ว”

“เป็นไงครับ เมืองฝาง” ลุงไหวถามพร้อมบู่ที่นอนด้านล่าง

“ก็เหงาดีครับ” บรรพตเอ่ยตามจริง

“ทนเอาหน่อยนะครับคุณบรรพต ถ้ามีโอกาสค่อยย้ายกลับบ้าน”

“ก็ต้องทนให้ได้ครับ เลือกลงมาเรียนตำรวจแล้ว จะเอาแต่ใจร้องให้กลับบ้านเหมือนตอนเป็นวัยรุ่นคงไม่ได้แล้ว” เขาเอ่ยแล้วถอนหายใจ

“มีคนบอกว่าเมืองฝางคือเมืองฝง ใครได้มาอยู่จะต้องฝงชีวิตไว้ที่นี่ ผมหมายถึงฝงราก ไม่ได้ฝงลงหลุมนะครับ” ชายชราเอ่ยติดตลก

คำพูดของลุงไหวทำให้ชายหนุ่มยิ้มมุมปาก “ลุงไปเอามาจากไหนเนี่ย คนอื่นอาจจะฝง แต่คงไม่ใช่ผมแน่” เขาตอบ

ครูใหญ่เสียงลมหายใจยาวเป็นจังหวะสม่ำเสมอของชายชราที่ตั้งขึ้น ลุงไหวหลับไปแล้วอย่างง่ายดาย ทิ้งให้ชายหนุ่มนั่งเหงาเพียงลำพัง คงยากที่เขาจะเข้าสู่ห้วงนิทรา ทรายใดที่ยังคิดถึงบ้านที่จากมาอยู่ทุกวันนี้

วันต่อมา... ลุงไหวขึ้นรถกลับเชียงใหม่ตั้งแต่เช้ามืด และขณะที่บรรพตกำลังนั่งจับแจวไปเรื่อยเรื่อย สุรศักดิ์ก็เดินยิ้มร่าเข้ามาอย่างอารมณ์ดี

“เป็นไงหมวด เมื่อคืนหลับสบายดีหรือเปล่า” สุรศักดิ์ถาม แต่กลับสอดส่ายสายตาดูความเรียบร้อยภายในห้องของรุ่นน้อง

“ก็ดีครับ ว่าแต่ผู้กองตื่นเช้านะครับ” วันนี่ยังเป็นวันหยุดอยู่ บรรพตไม่นึกว่ารุ่นพี่จะมาหาแต่เช้า

“รีบอาบน้ำแต่งตัวเสีย เดี่ยวผมพาไปเที่ยว”

“เที่ยว?” คนฟังขมวดคิ้ว

“เถอะนะ วันนี้ที่บ้านริมฝางมีปอยหลวง”

ยิ่งสูรศักดิ์พูด คนฟังก็ยิ่งงง
 “อย่าเพิ่งสงสัย...รีบไปอาบน้ำเถอะ เร็ว”

บรรพตรีบทำตามอย่างเลื่องไม่ได้ ดีเหมือนกัน ไปเที่ยวเสียบ้างคงจะ
 แก้เซ็งได้ดีกว่าอยู่เปล่าๆ

สูรศักดิ์ขับรถกระบะของตัวเองพารุ่นน้องมุ่งลงสู่ทิศใต้ซึ่งจุดหมาย
 ปลายทางอยู่ห่างจากตัวอำเภอไม่มากนัก บรรพตจำได้รางๆ ว่าน่าจะเป็น
 เส้นทางที่เขาแยกทางกับรถของพ่อเลี้ยงอินสม จนเริ่มเห็นธงขนาดใหญ่
 หลากสีลั่นปักตามแนวถนน สูรศักดิ์ก็บอกว่ามันคือตุงหรือธงที่คนแถวนี้ใช้
 ประดับในงานสำคัญ

รถกระบะจอดหนึ่งที่ลานวัดแห่งหนึ่งซึ่งมีผู้คนมากมายเดินไปมาอย่าง
 คึกคัก ข้างกำแพงศาลาลำไ้ไปด้วยแผงค้าขาย ทั้งขนม น้ำหวาน และ
 ของเล่นสีสันแปลกตา ดึงดูดความสนใจจากลูกเล็กเด็กแดงที่ผู้ปกครอง
 จูงแขนมาเที่ยว

ทันทีที่สองหนุ่มเปิดประตูรถลงมา เสียงที่ดังแทรกเข้ามาให้ได้ยินก็
 คือเสียงแห่จากเครื่องดนตรีพื้นเมืองชวนให้คึกคัก

“งานปอยหลวงก็คืองานสมโภชน์นั่นแหละ วัดนี้เพิ่งสร้างวิหารเสร็จ
 วันนี้จะมีห้ววัดหรือคณะผู้ศรัทธาประจำหมู่บ้านมาร่วมทานต้นครัวตาน”

สูรศักดิ์บอกในฐานะที่เห็นงานบุญของที่นี่มาก่อน แถมยังอธิบาย
 เพิ่มเติมว่า ครัวตาน...คือของที่จะนำมาถวายทานในงานบุญ มีฐานเป็นไม้
 รูปสี่เหลี่ยมให้คนหาม ด้านบนมียอดแหลมทำจากใบคา ใช้ปักเงินและสิ่งของ
 เพื่อถวายให้พระสงฆ์ใช้สอยในวัด เช่น แป้ง สบู่ ผงซักฟอก แปรงสีฟัน
 สมุด ดินสอ ปากกา เป็นต้น

บรรพตได้แต่พยักหน้าและกวาดสายตาไปที่วังาน ที่รั้ววัดด้านเหนือ
 มีแคร่ไม้ไผ่ ซึ่งสูรศักดิ์บอกว่ามันคือผามซอ เป็นเวทีสำหรับช่างซอหรือ
 คนนั่งขับลำนำ คล้ายๆ กับเวทีลำตัดของทางภาคกลาง

มีรถราเข้ามาจอดที่หน้าวัดเป็นระยะ ส่วนใหญ่เป็นรถกระบะบรรทุก ชาวบ้านต่างถิ่นที่มาร่วมบุญกัน รวมทั้งคณะผู้ศรัทธาจากวัดต่างๆ ที่ชนมา ทั้งเจ้าอาวาสและช่างฟ้อนเพื่อมาแสดงความยินดีในโอกาสพิเศษนี้ด้วย

“เร็ว ไปดูสาวๆ ฟ้อนเล็บกัน” รุ่นพี่สะกิดให้บรรพตรีบเดินตามเข้าไป ด้านใน เมื่อได้ยินเด็กๆ พูดกันว่าหน้าวิหารมีสาวงามเริ่มฟ้อนเล็บกันแล้ว

เมื่อทั้งคู่เดินผ่านรูปปั้นสิงห์เข้าไป ก็พบเหล่าสาวงามที่สวมเสื้อไหม แขนกระบอก นุ่งผ้าซิ่นลายขวางยืนเรียงแถวกันอย่างเป็นระเบียบ ทั้งหมด เหน็บดอกเอื้องไว้บนผมที่เกล้าอย่างสวยงาม เมื่อได้เวลาก็เริ่มกริดกราย ร่ายรำตามจังหวะดนตรี

เล็บสีทองสะท้อนกับแสงตะวันขณะที่พวกเธอรำด้วยท่วงท่า อ่อนช้อย นายตำรวจได้แต่ยืนตะลึงเมื่อเห็นความงดงาม

“เป็นไงล่ะ อ้าปากค้างเป็นร้อยตรีพร้อมหลงรักสาวเครือฟ้าเลยหรือวะ” สุรศักดิ์ได้ทีแซว ซึ่งบรรพตได้แต่ยิ้มเขิน

มีช่างฟ้อนอีกหลายวัดที่มาพร้อมพ่อนรำโดยสลับสับเปลี่ยนกันไป นายตำรวจทั้งสองเดินชมมหรสพกันอย่างไม่มีเบื่อ ทิศใต้มีลิเกคณะตั้งฉาก ในเมืองเชียงใหม่ และคืนนี้ยังมีมวยคาดเชือกให้ดูอีกด้วย

“พี่ว่าเราไปนั่งในศาลาวัดตรงนั้นดีกว่า อย่างน้อยก็มีน้ำดื่มให้กิน แถมยังมีสาวๆ คอยบริการ” สุรศักดิ์ชวนบรรพตไปนั่งพัก แต่อีกจุดประสงค์ คืออาจได้พูดคุยกับสาวงามช่างฟ้อนที่คอยต้อนรับผู้มาเที่ยวงาน

ขณะที่พวกเขากำลังทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ ก็มีสาวงามหน้าแจ่มเดินมา ทักทาย

“สวัสดีเจ้า กินน้ำกินท่าหรือยังเจ้า” สาวน้อยนางหนึ่งเอ่ยถาม เธอมี สีหน้าเป็นมิตร จนสุรศักดิ์ยิ้มตอบแทบไม่ทัน

“ก็กะว่าจะมาหาน้ำเย็นๆ ดื่มเหมือนกันเจ้า” เขาพยายามพูดให้เหมือน คนเหนือ แต่ฟังก็รู้ว่าชายหนุ่มไม่ใช่คนบ้านนี้แน่

เด็กสาวยิ้มก่อนจะกวักมือเรียกเพื่อนอีกคนที่กำลังถือถาดแก้วน้ำอยู่

ไกลๆ “เอ็ง ขอน้ำหน่อย”

สาวที่สวมชุดช่างฟ้อนอีกคนหันมาและเดินมาหาอย่างรีบร้อย บรรพตหันไปมองตาม ก่อนจะเห็นว่าคนที่ยกถาดแก้วน้ำมานั้นนั่งดมพานางฟ้าไม่มีผิด

“น้องสาวสองคนหยิ่งมางามแต่งามว่า” สุรศักดิ์แซวต่อ

เด็กสาวทั้งสองคนได้แต่ยิ้ม ก่อนจะยื่นแก้วน้ำให้

ยิ่งได้เห็นหน้าสาวที่มาที่หลังชัดเจนขึ้น หัวใจของบรรพตก็สั่นแรงแข่งกับจังหวะกลอง นี่หรือที่เขาเรียกว่าเสน่ห์สาวเหนือ งดงามไม่มีที่ติ

“บ่น้ำแล้วกาเจ้า” สาวคนแรกเห็นบรรพตได้แต่จ้องเพื่อนอยู่นาน จึงเอ่ยเพื่อเรียกสติ

“ครึบๆ” เขารีบรับแก้วน้ำพร้อมแก้มองไปทางอื่นเสีย แต่พอสองสาวเดินจากไปก็ยังมองตามหลังร่างบางของเธอคนนั้น

“เป็นไง ชอบละสิ” สุรศักดิ์กระซุกคอใส่อีกฝ่าย

บรรพตได้แต่ยกแก้วน้ำขึ้นดื่มเพื่อแก้เขิน

“นั่นไง เธอปลื้มตัวไปเก็บแก้วน้ำคนเดียวแล้ว ลองไปคุยด้วยสิ”

ตำรวจรุ่นพี่เสนอ

บรรพตดื่มน้ำอีกครั้งเพื่อแก้อาการประหม่า ก่อนจะมองสาวช่างฟ้อนที่สาละวนกับการเก็บแก้วอยู่ตามลำพังที่โต๊ะไม้ตัวยาว ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจเดินเข้าไปหา

“อะแหม่ม” เขารวบรวมความกล้าส่งเสียงให้เธอได้ยิน ซึ่งได้ผล...เธอหันหน้ามาสบตา ยิ่งเห็นวงหน้าหวานอีกครั้งก็ยิ่งทำให้บรรพตใจสั่น

“ผมอยากขอน้ำอีกแก้วได้ไหมครับ” ชายหนุ่มบอกความต้องการ

เด็กสาวยังทำหน้าที่ ก่อนจะหันไปมองเพื่อนอีกคน

“ข้าเจ้ามาเก็บแก้วแล้วเจ้า อ้ายบ่าวไปกินที่น้ำหม้อนั้นบ่อ” เธอชี้ไปยังหม้อน้ำที่เตรียมไว้ต้อนรับแขกซึ่งอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่

“ถ้าอย่างนั้นก็ช่างเถอะ ไม่ทราบว่าคุณชื่ออะไรครับ” เขารีบเปลี่ยน

เรื่อง เพราะไม่อยากจะพลาดโอกาสที่จะได้รู้จักเธอ

เด็กสาวทำหน้าที่เลครูใหญ่ ก่อนจะยิ้มหวานขนาดจิตอีกครั้ง “ข้าเจ้าชื่อเอื้องคำเจ้า”

“เอ่อ...ผมชื่อบรรพตนะครับ เพิ่งมาเป็นตำรวจที่ฟาง ไม่ทราบวา...”

“เอื้องคำ อยู่ะหยังกันอยู่” เสียงหนึ่งดังแทรกขึ้น ทำให้บรรพตเสียดายไม่น้อย

เมื่อเขาหันไปมองก็พบว่ามันเป็นเพื่อนคนเดิมของเธอนั่นเอง

“วรรณ มาพอดี พอดีอ้ายบ่าวคนนี้เป็นอยากจะกินน้ำเหมะลักแก้ว”

วรรณมองเขาอย่างไม่ไว้ใจนัก บรรพตพยายามยิ้มให้ แต่เธอก็เบือนหน้าไปทางอื่น

“ข้าเจ้าว่าอ้ายไปกินตื้น้ำหม้อเตอะเจ้า เขาสองคนต้องเตรียมตัวไปพื่อนต่อ” เธอตอบแทนเพื่อน ตอนแรกก็มีใจต้อนรับเขาอยู่ แต่ดูท่าแล้วหมอน้อยอยากมาแตะโลมเพื่อนของเธอคนนั้นเหมือนคนอื่น ๆ แน่

“อ้ายบรรพตเป็นเป็นตำหวดใหม่ กำลังมาเยยะกัน” เอื้องคำเอ่ยแล้วถามชายหนุ่มอีกครั้ง “อ้ายเป็นคนตีไหนกาเจ้า”

“ผมมาจากกรุงเทพฯ ครับ”

คำตอบของเขาทำให้วรรณรีบจับแขนเล็กของเพื่อนให้เดินออกมา

“เดี๋ยวก่อนกะ จะฟังไปไหนวรรณ”

“ใช่ครับ เราอยู่คุยกันก่อนไม่ได้หรือ” บรรพตเอ่ยตามหลัง

“คือเราต้องเตรียมไปพื่อนอีกรอบเพื่อต้อนรับหัววัดอื่น ๆ อีก เกรงว่าจะอยู่คุยกับคุณอีกไม่ได้” วรรณพาพูดให้เหตุผลด้วยสำเนียงภาคกลาง

“มีเหมะกา ทำไมแม่ครุบมาฮ้องเฮาเลย” กลับเป็นเอื้องคำที่สงสัยในคำพูดของเพื่อนสนิท

“ก็แม่ครุบฝากหื้อเฮามาฮ้องลู่” วรรณกระซิบบอกพร้อมกับพาเอื้องคำออกไปจากที่แห่งนั้นโดยเร็ว

บรรพตมองตามตาละห้อย จนกระทั่งรุ่นพี่ตำรวจเดินเข้ามาแตะบ่า

“ใจเย็นๆ นำหมวด สาวเหนือก็แบบนี้แหละ แรกๆ อาจจะดูเล่นตัว แต่หากได้หลงเราแล้วละก็ ชู้คร้านจะวิ่งตาม ตีอไว้เถอะถ้าอยากได้” สุรศักดิ์ ยกไหล่ ก่อนจะเดินไปทางอื่น

บรรพตมองตามร่างออรชรทั้งสองที่หลบเข้าไปทางโรงครัววัดกำแพง ด้านหลังวัด

“ป่าวกรุงเทพฯ มันไว้ใจได้ที่ไหนเอ็งคำ” วรรณเอ่ยเสียงเบาเพราะเกรงคนอื่น ๆ ในโรงครัวจะได้ยินด้วย

“เขายังไปได้เยยะอะหยั่งเลยนะวรรณ” เอ็งคำเถียง

“ผอ่อกู้ นายตำหนวดคนนั้นคิดจะจีบสู จะยอมหื้อคนได้มาหลอกกา”

“สูก็ตีไปเรื่อย เบ๊นกะแค่อยากจะสูจัก” เอ็งคำเอ่ยพร้อมกับยิ้มกว้าง

“เอาละช่างเพื่อน ไปตั้งขบวนต้อนรับฮับหัววัดสองแควตวย” หญิงชรา ร่างท้วมเอ่ยเสียงดัง เธอเป็นแม่ครูที่ควบคุมสาวช่างเพื่อน ซึ่งคำสั่งให้เตรียมตัวทำให้สาวงามที่ห่มสไบรีบทิ้งภาระตรงหน้าเพื่อไปเพื่อนต้อนรับแขกในงานบุญอีกครั้ง

เอ็งคำสำรวจตัวเองก่อนจะเดินนำ ปล่อยให้วรรณมองตามด้วยความเป็นห่วง

“ระวังไว้ก่อนก็ดี ป้อจายกรุงเทพฯ เป็นคนบ่ดี” เธอตะโกนตามหลัง แต่เอ็งคำกลับไม่ได้ยิน วรรณจึงได้แต่ถอนหายใจ

ปีนี้ทั้งเธอและเอ็งคำอายุอานามก็เข้าปีที่สิบเจ็ดแล้ว เรียกว่าเข้าสู่วัยสาวเต็มขั้น เป็นดอกไม้ที่ส่งกลิ่นหอมล่อให้ชายหนุ่มที่เป็นดั่งแมลงภู่ม้วนมาดมดม

สำหรับวรรณนะไม่เท่าไร แต่เพื่อนรักที่เติบโตมาด้วยกันอย่างเอ็งคำนี่สิ วรรณแสนเป็นห่วงยิ่งนัก เพราะการที่เป็นเด็กสาวใสซื่อบริสุทธิ์ มองทุกอย่างรอบตัวสวยงาม อาจจะทำให้เอ็งคำโดนคนอื่นหลอกได้ อย่างง่ายตาย ซึ่งเธอไม่มีวันยอม トラบใดที่ล้มทลายใจของวรรณคนนั้นยังไม่

หมดไป เธอจะคอยปกป้องเพื่อนคนนี้ให้ดีที่สุด ให้สมกับที่ครอบครัวของ
เอื้องคำเมตตาตัวเธอกับยายเหลือเกิน

“อ้าว...วรรณยังยืนเหม่อเหม่อ ไปได้แล้ว” เอื้องคำหันมากำมือเรียก
วรรณจึงรีบเดินตามไป

ดนตรีบี๊ แน่ดังขึ้นพร้อมกับสาวงามกว่าสิบชีวิตของวัดเจ้าภาพก็
ฟ้อนเล็บ บรรพตมองสาวน้อยหน้าแหล่ ถ้าเขาไม่เข้าข้างตัวเองเกินไปนัก...
ดูเหมือนว่าเธอก็สบตากับเขาเป็นบางครั้ง

“นั่นไง แม่สาวเอื้องเหนือของแก ได้ฟ้อนแถวหน้าด้วยวัย” สุรศักดิ์
เอียงหน้ากระซิบกับบรรพต และส่งสายตาวานไปให้วรรณบ้าง

แต่กิริยานั้นทำให้สาวช่างฟ้อนอีกคนที่ถูกจ้องไม่พอใจเท่าไร

“พ่อตำหนวดคุณั้นล่อ พ่อมาตั้งเฮาเกินไปละเนื้อ” วรรณบ่นอุบเมื่อ
เห็นตำรวจสองนายเอาแต่ส่งสายตาวานมาให้เห็น

“ก้เฮาฟ้อนคู่หน้า ส่วนอ้ายบรรพตเป็นก้นตรงหน้าเฮาพอดี จะหื้อ
เป็นไปพ่อตั้งหลังได้จะใด” เอื้องคำยังเถียง

“อะยังเอื้องคำ เผลอกำเดียวนี้จำชื่อบ้อจายคนนั้นได้แล้วกา พ่อเนื้อ
ถ้าบ้อสุมาเฮาจะฟ้อง” วรรณขู่

เอื้องคำได้แต่ถอนหายใจ ไม่อยากต่อปากต่อคำด้วย ดีหน่อยที่หัน
ไปมองผู้ชมที่ไรก็สะตูดกับวงหน้าขาของนายตำรวจคนนั้น

เขาไม่ได้ชี้เหร่เลยสักนิด ผิวขาวแต่หน้าตาคมคาย หนุ่มคนนี้จะใจดำ
เหมือนคนกรุงที่เคยได้ยินหรือเปล่าหนอ สาวเครือฟ้ายังถูกร้อยตรีพร้อม
หลอก แม่สาวบัวบานก็โดนลวง แถมเมื่อปีก่อนพี่หล้าแก้วสาวบ้านนั้นหา
รามก็เพิ่งอ้อมท้องกลับจากกรุงเทพฯ เพราะใจง่ายหนีไปกับหนุ่มกรุงที่มา
กับรถผ้าป่า เป็นที่นินทาของชาวบ้านจนฉาวโฉ่ว่าสาวเหนือนั้นแสนโง่งนั้ก
ด้วยเหตุนี้วรรณจึงไม่อยากให้เธอยุ่งเกี่ยวกับหนุ่มหน้าไหนที่มาจากเมืองใต้

ดนตรีจบลงแล้ว สองสาวคู่หน้าเดินไปสวมรองเท้าของตัวเอง และ

ไม่ทันสังเกตเห็นว่าสองหนุ่มยืนคอยอยู่ตรงนั้นแล้ว

“พ่อนได้ดังตามขนาดเนื้อ ทั้งสองคนเลย เอื้องคำและวรรณ” สุรศักดิ์
เอ่ยพร้อมกับปรบมือ

วรรณมองเขาอย่างระแวง “ผู้จักชื่อของเฮาได้จะได”

“อ้อ ผมเป็นคนบอกเองแหละ นี่ผู้กองสุรศักดิ์ เป็นตำรวจที่นี่เหมือน
กัน” บรรพตตอบ

เอื้องคำรีบยกมือไหว้ วรรณจึงต้องทำตามอย่างเลียงไม่ได้เพราะ
มีหน้าที่ต้อนรับแขกงานบุญ แถมสองคนนี้ยังเป็นคนของทางราชการที่มา
เที่ยว จะทำหน้าที่ตั้งใส่ก็กระไรอยู่

“น้องสาวสองคนเป็นคนบ้านนี้เลยหรือ” สุรศักดิ์ไม่รอให้เสียจังหวะ

“ใช่ค่ะ บ้านเอื้องอยู่หลายกองติดฮิมน้ำฝาง ส่วนบ้านวรรณ...”

“เอื้อง สุปัจจำเป็นต้องบอกได้ว่าบ้านเฮามีไหน” วรรณรีบกระซิบ
เตือน และหันหน้ามาทางสองหนุ่ม “พี่ทั้งสองตามสบายเลยนะคะ ยังไงเรา
สองคนขอไปต้อนรับแขกก่อน” เธอรีบดึงแขนเอื้องคำจากมา

บรรพตที่รอจะคุยกับเอื้องคำต่อรีบคว้าแขนเธอไว้ “เดี๋ยวลิเอื้องคำ
ผมขอคุยด้วยหน่อย”

กิริยานั้นทำให้วรรณไม่พอใจ สาวช่างพ่อนจึงรีบดึงมือนายตำรวจ
ออก และผลักเขาอย่างแรงจนบรรพตเสียหลักล้มลง

เหลืออดแล้ว...กะว่าจะจะเป็นสาวงามต้อนรับแขกดี ๆ แต่การถึงเนื้อ
ถึงตัวทำให้คนอย่างเธอทนไม่ได้

“อ้าวน้อง ไม่ทำเกินไปหน่อยหรือ” สุรศักดิ์ต่อว่า

“เกินไปตรงไหน พวกคุณเป็นใคร กล้าดียังไงมาจับเนื้อตัวคนอื่น
ผู้หญิงแถวนี้มีผีปู้ผีย่า ทำแบบนี้เหมือนไม่ให้เกียรติกัน” วรรณพุดเสียงดัง
จนคนที่อยู่ใกล้ได้ยิน และเริ่มมีคนเดินมามุงดูด้วยความสงสัย

“เป็นอะไรหรือเปล่าวะ” สุรศักดิ์ถามเมื่อเห็นหนุ่มรุ่นน้องลุกขึ้นมาได้

“ไม่เป็นไรครับ”

“ไม่เป็นไรก็ดีแล้ว จำไว้ด้วยว่า อย่าคิดว่าจะทำรุ่มร่ามกับผู้หญิงทุกคนได้” วรรณแก่เกมให้ชายหนุ่มทั้งคู่เป็นคนผิดในสายตาของคนอื่น

“หมายความว่าจะได้วรรณ สองคนนี้นั้นจะเยียะหื้อสูกา” ช่างพ้อนอีกนางที่อยู่ในเหตุการณ์ถามด้วยความสงสัย

“ແ່ນแล้วบ่เพื่อง บ่อจายคนนี้นั้นอู้จาหยอกซำกับเอื้องคำ แถบบ่ปอตะก็มันหยุกกันซำตวย”

“วรรณ สู้อูอะหยัง” เอื้องคำตกใจ แต่ก็ซำเกินไปเสียแล้ว

บรรพตกับสุรศักดิ์กำลังถูกกลุ่มคนที่เข้ามาใกล้รุ่มด่าทอ วรรณจึงรีบดึงแขนเอื้องคำแล้วหนีออกมา

“ซวยละสิ อธิบายยังงี้ก็ไม่มีใครเชื่อ” สุรศักดิ์เอ่ย

ก่อนที่ทุกอย่างจะบานปลาย เสียงทุ้มก็ดังขึ้นเพื่อให้ทุกคนหยุด ซึ่งน่าจะเป็นเสียงของบุคคลที่ชาวบ้านนับถือพอสมควร เพราะคนทั้งหมดเงยเสียงและหลีกทางให้เขาเดินเข้ามาหาได้

“งานบุญตั้งเตื่อ ได้ข่าวว่ามีคนมายุ่งกับอิวรรณาและอี่เอื้องคำ”

“ແ່นแล้วบ่อเลียง โอบ่าวหน้าขาวสองคนนี้น่ากะ”

ทุกคนต่างซึ่ไปยังนายตำรวจทั้งสอง สุรศักดิ์พยายามอธิบายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง แถมยังยืนยันว่าเขาเป็นตำรวจ แต่บรรพตที่เอาแต่นิ่งเงียบกลับแปลกใจเมื่อเห็นชายคนนั้น

“พ่อเลียงอินสม” เขาทัก ซึ่งพ่อเลียงอินสมเองก็ตกใจไม่แพ้กัน

“คุณบรรพต”

วรรณแปลกใจไม่น้อย เธอมองจากตรงนี้เห็นสีหน้าของพ่อเลียงอินสมจากที่เคยบึ้งตึง บัดนี้กลับยิ้มแย้มแจ่มใส

“ยะหยังเป็นจะอี่ไปได้ เขาอุตสาห์ไปฟ้องว่าโดนบ่าสองตัวนั้นลวนลาม แทนที่บ่อเลียงจะโหด บัดนี้กลับแบ่งสีหน้าดีใจยังกับได้ปะคนอู้จัก”

เอื้องคำมองบิดาตัวเองด้วยความฉงนเช่นกัน “หรือว่าบางที่อี่บ่อจายเคยอู้จักบ่อจายคนนี้นั้นก็ได้” เธอเอ่ย หนึ่งๆ ที่ไม่รู้เรื่องเช่นเดียวกับวรรณ

๒

ตะเกียงเจ้าพายุถูกจุดขึ้นเพื่อขับไล่ความมืดในยามราตรี แสงไฟ
สีส้มหลอกล่อแมลงเข้ามาตอม วรรณณาเบาไม้ขีดไฟให้ไฟดับ ก่อนจะหยิบ
ตะเกียงแล้วเดินไปยังโรงครัว

“หยั่งมาเมินแต่เมินว่าอีวรรณณา ขะใจยกกล่องข้าวตวยมาแน่อ” ผู้หญิง
ที่รออยู่บ่นพ้อเป็นพิธี เพราะเด็กสาวที่ตัวเองใช้ให้ไปหยิบตะเกียงอีกดวง
มาช้ากว่าที่คิด

วันนี้ที่บ้านเธอมีแขกของสามีมารับประทานข้าวมื้อเย็นด้วย ภรรยา
จึงต้องทำอาหารม้อน้อย่างสุดฝีมือ

ดีที่ยังอยู่ในช่วงงานบุญปอยหลวง หมูกับเนื้อจึงพอมีรับแขก อาหาร
ในขันโตกมีทั้งลาบ แกงฮังเล และน้ำพริกอ่อง

“แล้วเอ็งคำล่อแม่” วรรณณาถามหาเพื่อนที่น่าจะอยู่ในครัวด้วยกัน

“มันยกน้ำตันขึ้นไปบนเขื่อนก่อนแล้ว ปะ...ชะใจกำเตียวแขกของอีป้อ
จะรอเมิน” คำห้อยหรือภรรยาของอินสมเอ่ยพร้อมยกสำรับไปกับสาวใช้
อีกคน

วรรณทำปากขมขมิบอย่างเสียวอารมณ์ ก่อนหยิบของที่ค้ำหน่วย
สั่งตามไปอย่างไม่เต็มใจนัก

เหตุการณ์กลับตาลปัตร เธอหวังว่าอินสมจะสั่งสอนชายสองคนนั้น
ให้หลาบจำ แต่ตรงกันข้ามเมื่อเจอหน้าบรรพต เขากลับดีใจแถมยังชักชวน
มากินข้าวมื้อเย็นที่บ้านเสียด้วย

เสียด้วยพ่อเลี้ยงอินสม นักเลงแห่งเมืองฝางหมด...

สุรศักดิ์ยิ้มแต่เมื่อเห็นวรรณเดินถือกล่องข้าวมา แต่เธอแยกเขี้ยว
ใส่จนเขาสะดุ้ง ก่อนจะวางของในมือแล้วหันไปมองเอื้องคำ ซึ่งนั่งยิ้มหวาน
ฟังบทสนทนาของอินสมกับบรรพตที่พูดคุยกันอย่างออกรส

“อ้าว ข้าวปลาอาหารพร้อมแล้ว เชิญๆ ทั้งหมดบรรพตและผู้กอง
สุรศักดิ์เลยนะ” อินสมยื่นกล่องข้าวอีกใบให้สองหนุ่ม

“เป็นว่าป่าวหล່สองคนนี้เป็นตำหนวดกาเจ้า” เป็นคำหน่วยที่ถามขึ้น
อินสมจึงแนะนำทั้งสองให้ทุกคนรู้จักอย่างเป็นทางการ

“และบรรพตคนนั้นแหละผู้ที่ช่วยข้ากับบุญเบ็งที่รอดตายจากโจรป่า
เมื่อตะวา” เขาชื่นชมวีรกรรมของบรรพต ซึ่งก่อนหน้านั้นก็เคยเล่าให้ลูกเมีย
ฟังแล้ว

“อ้อ เป็นจะอันกา อี้พี่ขอบคุณจ้าตักเนื้อดีช่วยป้อเลี้ยง” คำหน่วย
เอ่ยพร้อมรอยยิ้ม

เอื้องคำยกมือไหว้ขอบคุณตาม เด็กสาวปลาบปลีมนัก ไม่นึกเลยว่า
หนุ่มหล่ที่สะดุดตาคนนี้จะกลับกลายเป็นคนที่ช่วยชีวิตบิดาของตนจาก
เหตุการณ์ถูกลั่นทีกกลางทางเมื่อวาน

“ไม่เป็นไรหรอกครับ แค่พ่อเลี้ยงเมตตาเลี้ยงอาหารเย็นวันนี้ก็
เป็นเกียรติเกินพอแล้วครับ”

“ไม่ต้องเกรงใจนะผู้หมวดบรรพต มีอะไรให้ผมช่วยเหลือก็บอก
ถือเสียว่าเราเป็นพี่เป็นน้องละกัน”

“ได้เลยครับ พี่อินสม” ตำรวจหนุ่มตอบเอาใจ ทำให้เจ้าของบ้าน

หัวเราะเสียงดัง

“สูทูปอ๋ออายฟ้าอายดิน เฒ่าป่านี่จะเป็นอ้ายเป็น” คำเหนื่อยเอ่ย เพราะสามีเธอจะขอเรียกตัวเองเป็นพี่ชายของบรรพต

“เรียกแบบนี้ก็ดีนะครับ ดูสนิทกันดี พี่อินสม พี่คำเหนื่อย”

ยิ่งบรรพตเอ่ยก็ยิ่งทำให้บรรยากาศในการรับประทานอาหารมื้อเย็น สนุกสนานมากขึ้น แต่คงมีเพียงคนเดียวที่ยังทำหน้าที่บอญญไม่รับ จนเจ้าของเรือนสังเกตเห็นอาการของเธอ

“อ้าวรรณา มึงเป็นอะหยัง แบ่งหนังอหยังป้าก อ้อ กูยังป่ได้คิดบัญญัติ กับมึงเตื่อเนื้อ เรื่องที่มึงกูข่าวว่าอ้ายตำหนวดสองคนเป็นหุบยกันสู” อินสม หันมาถามความจริงจากเพื่อนลูกสาว

วรรณาน้ำซัด เวลานั้นคนที่ผัดเต็มประตูก็คือเธอ “ข้าเจ้าป่ได้ตั้งใจ เนื้ออ้อป้อ ข้าเจ้าแค่บ่อยากให้อ้อบ่าวแปลกหน้ามายุ่งกับอ้อองคำ” เธอแก้ตัว เสียงสั้น เพราะพ่อเลี้ยงอินสมกับแม่เลี้ยงคำเหนื่อยยังเป็นคนที่ทนเคารพ ที่สุด

“แม่แล้วเจ้าป้อ วรณาแค่บ่อยากให้อ้อข้าเจ้าไปยุ่งกับป้อจาย” อ้อองคำ เอ่ยเพราะรู้เจตจำนงของเพื่อนตัวเอง

“วรรณาคงกลัวว่าพวกเราจะมาไม่ตี เลยใจร้อน” บรรพตเอ่ยอย่าง นอบน้อม ยิ่งทำให้พ่อเลี้ยงอินสมเอ็นดู

“ไต่ยินแบบนี้ผมก็ดีใจนะที่น้องหมวดกับผู้กองไม่ได้ถือสาหาความ มัน อ้อวรรณารออะหยังแหม ขอโทษคุณทั้งสองคนแหละ”

คำสั่งนั้นมีหรือที่เด็กสาวจะขัดขึ้นได้

“ฉันขอโทษผู้หมวดและผู้กองด้วยนะคะ” เธอยกมือไหว้

นายตำรวจทั้งสองให้อภัย บรรยากาศบนเรือนจึงอบอวลไปด้วย มิตรภาพใหม่ของตำรวจหนุ่มกับพ่อเลี้ยงที่มีหนี้ชีวิตกัน มีเพียงวรรณาน เท่านั้นที่ยังไม่หลงไหลได้ปลื้มตำรวจรูปหล่อไปกับคนอื่น ๆ

แขกกลับไปแล้ว วรณาใช้ผ้าแห้งเช็ดมือหลังจากล้างถ้วยชามเสร็จ ระหว่างนั้นเธอก็ถามคำหนึ่งว่ามီးอะไรให้รับใช้อีกหรือไม่

เมื่อได้รับคำตอบว่าไม่มีแถมยังถูกไล่ให้กลับบ้านของตัวเองได้แล้ว วรณาจึงเดินลงจากเรือนไม้สักหลังใหญ่ของพ่อเลี้ยงอินสม ขณะกำลังจะออกประตูเล็กข้างรั้วไปยังกระท่อมหลังน้อยของเธอกับยาย สายตาก็สะดุดกับร่างบางที่นั่งชมดวงจันทร์บนแคร่ไม้ไต้ต้นลำไยเสียก่อน

“เอื้องคำ ยังบ่หลับนอนเตื่อกา มานั่งตากลมอะหยังนี้ ก่าเดียวจะเป็นหวัดเนื้อ” เธอถามเพื่อนรัก

“ก่าเฮายังบ่กะหลับเตื่อ” เอื้องคำตอบโดยที่ไม่ได้หันมามองหน้า คนถาม ยิ่งทำให้วรณาสงสัยมากขึ้น

เธอทิ้งตัวลงนั่งข้างๆ เพื่อน และเห็นว่าลูกสาวเจ้าของบ้านกำลังอมยิ้มอย่างมีความสุข

“เป็นอะหยัง มานั่งยิ้มคนเดียว”

เสียงทักของวรณาทำให้เอื้องคำขำใจไม่น้อย

“จะไปหลับก็ไปหลับแหละ ก่าเดียวอุ้ยนวลจะเป็นห่วงนา” เพื่อนคนสวยตัดบทเพื่อให้อวรณาสนใจยายนวลที่นอนอยู่ในกระท่อมหลังน้อยคนเดียว

“บ่ต้องห่วง เฮาเอาข้าวแกลงไปส่งตะกี้ อุ้ยนวลอาบน้ำจะเข้านอนแล้ว” วรณาตอบ ก่อนจะแหงนมองเดือนบนฟ้ากับเพื่อน

คงเป็นครั้งที่รื้อยแล้วกระมังที่เธอกับเอื้องคำออกมานั่งรับลมชมจันทร์เช่นนี้ ซึ่งแต่ละครั้งมักมีเรื่องราวให้พูดคุยกันไม่มีเบื่อ ทว่าเหตุใดวันนี้เพื่อนสนิทคนนี้ก็กลับไม่ชวนคุยเรื่องอะไรเลย ทั้งๆ ที่ทั้งสองเพิ่งผ่านการเป็นช่างฟ้อนมาทั้งวัน

“เอ่อ...เป็นจะไดฟ่องเอื้อง วันนี้อัดก่อ” วรณาชวนคุย แต่คนข้างๆ กลับถอนหายใจ

“บ่อดลอม่วนดี” เอื้องคำตอบ

“จะว่าไป คงจะดีแะแรกเนื้อที่เฮาสองคนได้เป็นช่างฟ้อน แม้ว่าแม่ครูบัวซอนจะชมว่าเฮาฟ้อนงาม และหื้ออยู่เป็นคู่หน้า แต่เฮาว่าถ้ามีงานปอยแพมจะขอไปช่วยงานอื่นดีกว่า” วรรณบ่นเพราะรู้ว่าตัวเองคงไม่ถนัดงานฟ้อนรำ แม้ว่าครูสอนฟ้อนจะเห็นว่าเธอทำได้ดี

“นานที่ปีหน ช่วยบ้านช่วยจองไปเตื่อะ งานปอยก็ใช้ว่าจะมีทุกปี” เอื้องคำบอก ก่อนจะเรียบไปนาน จากนั้นลูกสาวเจ้าของบ้านก็ถามต่อ “วรรณ สู้ว่าอายบรรพตเป็นอ้อมนาก่อ”

คนถูกถามเลิกคิ้วด้วยความสงสัย ไม่นึกว่าจู่ๆ เอื้องคำจะถามแบบนี้

“ก้อเหมือนคนกรุงเทพฯ นากะ” เธอตอบแก่นั้นพร้อมมองหน้า เอื้องคำอย่างจับผิด “อย่าบอกนะเอื้อง ว่าสุเบิงใจเขาเสียแล้ว ระวังเนื้อ...” วรรณเอา่ยตรงๆ ตามนิสัย ทำให้คู่สนทนารีบโบกมือปิด

“ว่าไปเรื่อย เสายังบ่ได้ก็ตอะหยัง เสาเพียงแต่บ่เคยได้ยिनคนไทยอู้เคยได้ยिनแต่ในหนึ่ง พอมาเจอผู้หมวดคนนี้ก็เลยคิดว่าเขาเหมือนพระเอกหนึ่ง”

เอื้องคำชมว่าบรรพตพูดเพราะเหมือนพระเอกหนึ่งที่ตนเคยชมเมื่อครั้งตามบิดาไปเที่ยวในเวียงเชียงใหม่ แถมดูเหมือนเขาจะเป็นพระเอกตัวจริงที่ได้ช่วยเหลือบิดาของเธออีกด้วย

“ในหนึ่งมันก่าบอกบ่แม่นาก บ้อจายเมืองใต้ชอบมาหลอกสาวเหนืออย่าได้คิดฮักเมาเขาเขียว เสากับเขาอยู่คนละโลก ข้าว่าสุณะควรจะเห็นใจอ้ายบุญเบ็งมากกว่า”

เอื้องคำซักสีหน้าทันที “อ้ายบุญเบ็งมาเกี่ยวอะหยังตวย เสากำลังอู้ถึงเรื่องพระเอกหนึ่ง”

วรรณเรียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยต่อ “เอื้องคำ เสาบ่อยากหื้อสุไปยุ่งกับตำหนดสองคนนั้นนา”

“วรรณ นี่มันยุคสมัยไหนแล้ว ไผคงบ่วอกเหมือนฮ้อยตรีพร้อมแพมแล้วก่า สุก่ฟ่อหนึ่งแล้วเามา กัดได้ไปเรื่อย แถมอย่างก่าหันอยู่ล่อว่าเป็นมี

บุญคุณกับป้อเฮา เฮาก็ตองดีกับเป็นกะ”

“มันกะแม่น...แต่บุญคุณส่วนบุญคุณ...” วรรณพยายามจะเถียงต่อ แต่เอื้องคำกลับตัดบท

“วรรณ ถ้าไปไล่หลับกันั้นคนเดียวเตอะเน้อ เอื้องว่าเอื้องไปนอนดีกว่า” ลูกสาวเจ้าของบ้านเดินขึ้นบันไดไป ปล่อยให้วรรณมองตามตาปริบๆ

แม้อยากจะคุยกับเอื้องคำต่อ แต่เธอก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะไปเข้าชี้เพื่อนคนนั้นมากนัก

แสงจันทร์ดวงงามส่องกระทบร่างของผู้หญิงที่นั่งเหงาอยู่ใต้ต้นลำไยเพียงลำพัง ต่อให้เป็นฤดูไหนความหนาวเหน็บก็เกาะกินใจอยู่ทุกเวลา แต่บางครั้งเงาของเรือนไม้สักหลังใหญ่ตรงหน้าก็ช่วยบดบังสายลมหนาวหรือความร้อนฉ่ำจากดวงตะวัน เพราะบารมีของพ่อเลี้ยงอินสมทำให้ลูกกำพ้ออย่างเธอพอมีชีวิตที่ดีขึ้นบ้าง

อินสมเป็นเศรษฐีใหญ่ในอำเภอฝาง ไม่มีใครไม่รู้จักเขา ด้วยนิสัยนักเลง กล้าได้กล้าเสีย รักพวกพ้อง จึงมีแต่คนเคารพรักเขา

เขาเป็นเจ้าของปางไม้หลายแห่ง ดูแลคนงานอีกมากมาย แถมยังมีครอบครัวที่น่ารักคอยอยู่เคียงข้าง ส่วนวรรณกับยายนวลเป็นเพียงเพื่อนบ้านที่อินสมช่วยเหลือมาตลอด

ตั้งแต่จำความได้ เธอก็เรียกอินสมกับคำเหนื่อยว่าพ่อและแม่มาตลอด ยายนวลเล่าให้ฟังว่า พ่อแม่ของเธอหายไปในปีสามวันสามคืน จนกระทั่งอินสมสั่งคนงานในปางไม้ไปตามหา จึงพบว่าพวกท่านนอนเป็นศพเหลือเพียงเศษผ้าและโครงกระดูก คงจะถูกสัตว์ป่าทำร้าย

อาจเพราะยังเล็กเกินไป วรรณจึงจำไม่ได้ว่าเธอเสียใจหรือไม่ แต่ที่แน่ๆ เธอต้องเติบโตมาอย่างยากลำบากเพราะมียายเลี้ยงดูเพียงคนเดียว

ยังดีที่อินสมกับคำเหนื่อยเมตตาให้ยายนวลมาทำความสะอาดเรือนไม้หลังใหญ่ วรรณจึงเข้ามาเป็นเด็กในครอบครัวของพวกเขาอีกคน ในฐานะเพื่อนเล่นของเอื้องคำ

สองสาวเป็นดั่งพี่น้องที่เติบโตมาด้วยกัน ยายนวลเองก็สั่งสอนไม่ให้หลานสาวคิดปิ่นเกลียวชู้ตนเหยียบเอื้องคำ วรณาจึงรู้ตัวดีว่าเธอเป็นเหมือนคนรับใช้ที่ต้องคอยดูแลเอื้องคำตลอดเวลา

ตั้งแต่เข้าพรรษาปีนี้ ยายนวลลืมหอนนอนเสีย ลูกเดินไปไหนไม่ค่อยสะดวก คำหน้อยจึงให้พักอยู่ที่บ้านและให้คนอื่นมารับหน้าที่แทน กระนั้นก็ยังให้เงินวรรณกับยายนวลเหมือนเดิม วรณาจึงคิดว่าเธอเป็นหนี้บุญคุณครอบครัวของอินสมอย่างมาก

ทุกครั้งหากมีงานอะไรที่เธอพอจะทำได้ อีวรรณคนนี้ไม่เคยเกี่ยงจะคอยดูแลเอื้องคำและทุกอย่างในบ้านพ่อเลี้ยงอินสมให้ดี ตั้งควายที่จิ้งรัก รักดีต่อเจ้าของ

“วรรณ ดึกแล้วรีบกลับบ้านเต๊อกา”

เสียงทุ้มดังขึ้น ทำให้วรรณหลุดจากภวังค์และหันไปมอง เธอเห็นบุญเบ้งมานั่งข้างๆ เขาเป็นลูกน้องคนสนิทของอินสม อายุอานามตอนนี้ก็เข้ายี่สิบห้าปี

“ดูทำป้อเลี้ยงจะใจดีกับตำรวจสองคนนั้นขนาด” เธอเปรย

ชายหนุ่มหัวเราะ “ก็เป็นเป็นคนช่วยชีวิตป้อเลี้ยงกับอ้ายไว้ ก็ต้องยินดีเป็นธรรมดา”

“แต่ข้าบ่ชอบเต้าใดเลยอ้ายบุญเบ้ง ดูหน้าตำสองคนนั้นเหมือนเป็นคนวอกนัก แถมบ่ป้อ ยังมาเล่นสนุกสนานกับเอื้องคำตาย”

บุญเบ้งเงิบไปครู่ใหญ่ ก่อนจะหันมาสบตาสาวน้อย “เขาก็เล่นสนุกสนานกับตัวตวยบ่แม่นกาวรรณ”

คำพูดนั้นทำให้แก้มนวลร้อนผ่าว ภาพที่เธอถูกนายตำรวจเกี้ยวนั้นอยู่ในสายตาของบุญเบ้งตลอดเลยหรือนี้

“คือ...ข้าบ่ได้สนใจ” เธอรีบอปิดเพราะเกรงว่าเขาจะเข้าใจผิด “แต่ที่บ่ชอบคือ เขาคงคิดจะจีบเอื้องคำแน่ๆ ป้อจายกรุงเทพฯ ซี้จู้ป้อจะตาย ถ้าหากเอื้องคำได้เขาเป็นผัว มีหวังได้กินน้ำตาแตนข้าว หยั่งอ้อ สู้หื้อเอื้องคำ

มาเป็นแฟนอายบุญเบ้งยังจะดีกว่า” วรรณพุดตามที่เจคิด เพราะคนหนึ่งเป็นเพื่อนรัก อีกคนก็เป็นพี่ชายที่เคารพ

บุญเบ้งเงยหน้ามองดวงเดือนที่ยามนี้กำลังลอยเลื่อนเข้าใกล้เมฆ คงเป็นดั่งวาสนาของตัวเอง ซึ่งแม้ใครๆ จะรู้ว่าเขามีจิตเสน่หาต่อลูกสาวเจ้านาย แต่ก็คงไม่มีโอกาสได้ไขว่คว้าของที่อยู่สูง

“ว่าไปเรือยวรรณ เห็นอยู่ว่าข้าเป็นแค่ลูกน้องของบ้อเลี้ยง”

“แต่นาๆ อ้าย ข้าบยอมท้อเอ็งคำไปเป็นแฟนคนอื่นดีนีสัยปดีแน่ๆ”

บุญเบ้งเหลียวมองเธอพร้อมส่งยิ้มให้ “นี่ลูขางข้า หรือว่าขางเอ็งคำกันแน่”

วรรณพุดไม่ออก ได้แต่เบือนหน้าหนี เธอแค่อยากให้คนที่ตนรักทั้งคู่ได้สมหวังกัน

“จะได้ดูเขาสองคนบ่ดีฟังละอ้ายไปเอาผัวก่อนน้อ” เขาเอ่ยติดตลก

เด็กสาวหัวเราะ “ข้าไปนอนดีกว่า วันนี้อัดมาทั้งวันละ” เธอรีบเดินจากมา ปล่อยให้ชายหนุ่มมองตามพร้อมกับครุ่นคิดอะไรในใจอีกมากมาย

บรรยากาศในตลาดยามเช้าแสนคึกคัก วรรณเดินทางเลือกซื้อของอย่างชำนาญเพราะถือเป็นหน้าที่ประจำอยู่แล้ว เข้านี้คำหน้อยจะทำค้าแก้วเพื่อใส่บาตรพระ เธอจึงเลือกซื้อไปสองตัว ส่วนผักต่างๆ ก็ให้ป่าแก้วและคนอื่นช่วยกันเก็บแฉะๆ บ้าน

“วันนี้มาคนเดียวกา” แม่คำร่างท้วมถาม เพราะปกติจะเห็นเด็กสาวมากับปลุกพ่อเลี้ยงอินสม

“เจ้า มาซื้อไก่กับของอื่นๆ น้อยเดียวบะดาเย” วรรณตอบตามตรง แต่คนตรงหน้ากลับเหลียวซ้ายแลขวาแล้วยื่นหน้าเข้ามาใกล้ อาการแบบนี้คงมีเรื่องอยากจะพูดต่อ

“บะเดี่ยวเอ็งคำมันมีแฟนแล้วกา”

คำถามนั้นทำวรรณหัวใจหล่นวูบ “บ่มีเต้อลอเจ้า บ้าบวไปเอาตีไหน

มาอู้”

“ก็เป็นเล่ากันตึงกาด ว่าบะเตี้ยวันนี้ลูกสาวป้อเลี้ยงอินสมเป็นแฟนกับ นายตำรวจใหม่” แม่คำกริดไม้กริดมือ

“บ่แม่นล่อเจ้า อันนั้นเป็นเป็นคนผู้จักกับป้อเลี้ยง” วรรณพยายาม แก่ต่าง

“บะต้องมาจู้เลยวรรณ ตะวาบ้ายังหันเอื้องคำกับตำรวจรูปหล่อ คนนั้นไปกินข้าวซอยตวยกันอยู่ ถามว่าไปไหนมา เขายังบอกว่าไปแ่ว่วัดพระบาทหอดมมาตวยกัน”

วรรณพุดไม่ออก ได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ ก่อนจะขอตัว เด็กสาวปั่นจักรยานกลับบ้านด้วยอาการใจสั่นระรัว เกิดคำถามมากมายขึ้นในหัว

ผ่านมาได้เกือบเดือนแล้วที่นายตำรวจคนนั้นเข้ามาข้องเกี่ยวกับครอบครัวพ้อเลี้ยงอินสม และเจ้าของบ้านก็ให้ความเมตตาเขาเป็นกรณีพิเศษ ถึงขั้นเข้าออกบ้านได้เป็นว่าเล่น และแม่บางครั้งจะมีสุรศักดิ์ติดสอยห้อยตามมาบ้าง แต่ส่วนใหญ่ก็เป็นผู้ห่มวดใหม่คนหนึ่งที่นั่งยิ้มแต่อยู่บนเรือน ดูก็รู้ว่าคิดจะมาจีบเอื้องคำเป็นแน่ ช่างหน้าด้านจริงๆ

ยิ่งคิดยิ่งโมโห วรรณจึงปั่นจักรยานด้วยความรุนแรงจนโซ่หลุด...

“อะหยั่งล้ำเหลือบะ” เธอสบต ก่อนจะหยิบของที่ซื้อมาไว้กับตัวแล้ว ถีบพาหนะของตัวเองลงข้างทาง “ฮี้!”

เมื่ออะไรไม่เป็นใจ เด็กสาวเดินกลับก็ได้...

ขณะกำลังตั้งหน้าตั้งตาเด็ดผักเพื่อใช้ประกอบอาหาร เสียงอะไรบางอย่างหล่นลงพื้นก็ทำให้เอื้องคำสะดุ้งโหยง

“สะดุ้งหมด ยะหยั่งกำไ้ไ้จ้งลงบั้นแสงขนาดนั้นนะ” เด็กสาวถามพร้อมกับเอามือลูบหน้าอกตัวเอง และเมื่อไม่มีคำตอบจากวรรณ เอื้องคำจึงแหงนหน้ามองด้วยความสงสัย เห็นคนที่เพิ่งกลับมาจากตลาดมองเธอตาเขียว “เป็นอะหยั่ง ผ่อหน้าเหมือนมาซาะกินจิ้นคน”

วรรณาทำหน้าตาเหมือนอยากกินเลือดกินเนื้อคน เพื่อนที่นั่งอยู่จึง
เอ่ยถาม

“แม่คำดีกาดเล่าว่าสู้กับหมวดบรรพตเป็นแฟนกัน”

เอื้องคำมีท่าที่ตื่นตระหนก แต่เธอก็ยังปรับสีหน้าได้เป็นปกติ “ว่าไป
เรื่อย เอื้องกับหมวดเป็นยังบ่ได้เป็นอะหยงกัน” เธอหันมาสนใจผักในถาด
ต่อ

“แล้วสุเขาลักไปแ้วตวยกันได้จะไต่ เป็นหันกันตั้งบ้านตั้งเมือง แล้ว
ทำไ่มบบอกเฮา” วรรณापูดเสียงดัง จนเอื้องคำถอนหายใจ

“วรรณา เฮาจะไปไหนต้องบอกสุตลอดเวลาตวยกา หมวดเป็นมาอยู่
ใหม่ เอื้องกัแค่พาเป็นไปแนะนำสถานที่หื้อเป็นผู้จัก”

“แต่ไปกันสองคนเนี่ยนา”

“วรรณาจะไปดีสิมเนื่อว่าตัวเป็นแค่เพื่อน บ่ได้เป็นป้อหรือแม่ของ
เอื้อง” เอื้องคำเอ่ยเพียงแค่นั้น ก่อนจะลุกขึ้นเดินออกจากโรงครัวไป ทิ้งให้
วรรณาหน้าชา

เจ็บยิ่งกว่าโดนเพื่อนสนิทตบหน้าอย่างแรง...

ป่าแก้วเดินเข้ามา ก่อนจะหยิบไ้แล้วหันไปคุยกับคนที่ยังยืนนิ่ง

“กูู้ว่ามึงเป็นห่วงเอื้องคำ แต่เวลานี้กูัวอะหยงกัห้ามเป็นบ่ได้แล้ว
อีวรรณา ป้อเลี้ยงเป็นฮักและเอ็นดูคุณบรรพตขนาด วันนี้ชวกันเข้า
ปางไม้ดีเจียงดาว และดีไ้ไปไหนต่อไหนกับคุณเอื้องคำได้ เพราะป้อเลี้ยง
เป็นอนุญาติ”

คำบอกเล่าของหญิงสูงวัยยังทำให้ในใจของวรรณาร้อนรุ่ม “อะหยง
ป้อเลี้ยงถึงไ้ใจเขาได้ขนาดนี้”

“ใจเป็นใจเฮาน่าก่าอีวรรณา แล้วมึงกัดูคุณบรรพตรูปก่งาม อู้จา
ก่่วน หน้าดีการงานกดี แถมยังเคยช่วยชีวิตป้อเลี้ยงแหม ไ้เป็นป้อเลี้ยง
ก่คงจะเยี่ยะหยงอี่เหมือนกัน”

วรรณาได้แต่นิ่งเงียบ ก่อนจะนั่งลงข้างๆ ป่าแก้วเพื่อเด็ดผักต่อจาก

เอื้องคำ

“เขาเป็นแค่คนในเขื่อนเป็นอัครรรณ จะไปอวดหลวกลอนเป็น เรื่อง
หยิ่งอื้ออึงไป คนที่เสียก็คือตัวเก่าเฮานะ” หญิงสูงวัยลับเนื้อไก่เป็นชั้นๆ ซึ่ง
คงไม่ต่างอะไรกับหัวใจของเด็กสาวในเวลานี้

เอื้องคำเดินมาสูดอากาศข้างนอก พยายามปรับอารมณ์ไม่ให้บูดบึ้ง
จากความน่ารำคาญของเพื่อนสนิท

วรรณานูนายกับชีวิตของเธอเกินไปแล้ว อันที่จริงเธอกับบรรพตก็
ใช้ว่าจะทำอะไรเกินงามเสียหน่อย แต่ความรู้สึกในใจนี่สิที่เธอปฏิเสธไม่ได้

ผู้หมวดรูปหล่อราวกับร้อยตรีพร้อมเดินไปที่ไหนก็มีแต่คนเหลียว
หลัง ส่วนเธอหรือ...เอื้องคำ ลูกสาวพ่อเลี้ยงอินสม งดงามปานดอกเอื้อง
สามปอย แถมยังมีค่าราวกับทองคำ

สุรศักดิ์บอกว่าเธอกับบรรพตสมกันอย่างกับกิ่งทองใบหยก พ่อกับ
แม่เธอเองยังไม่คิดจะขัด มีแต่วรรณานูนั่นที่มองโลกแสนโหดร้าย

“เอื้อง มายืนทำอะไรตรงนี้”

เด็กสาวหันไปตามเสียงทัก พลันก็ใจสั่นเพราะเขาคือคนที่กำลังวิ่งวน
อยู่ในใจเธอนั่นเอง

“ออกมาสูดอากาศค่ะ” เธอตอบ

บรรพตหรือตาสังเกตุสีหน้าของเธอ “แต่ดูเหมือนคุณอารมณ์ไม่ดีนะ”
เขาเอ่ยอย่างรู้ทัน

เอื้องคำแหม้มปาก ก่อนจะส่งยิ้มให้ “ไม่มีอะไรหรอกค่ะ ทะเลาะกับ
วรรณานูน้อย”

“คงเป็นเรื่องของผมละสิทำ”

“ช่างมันเถอะค่ะ วรรณานูนั่นเป็นคนแบบนั้นแหละ คุณอย่าไปใส่ใจ
เลย” เธอเอ่ยพร้อมกับเดินไปไกลๆ เขา

วันนั้นนายตำรวจแต่งตัวด้วยชุดทะมัดทะแมงนั่นคือเสื้อเชิ้ตแขนยาว

แถมยังสวมหมวกคาวบอยปีกกว้างอีกด้วย

“ผมหล่อไหม” เขายิ้มจนเห็นฟันขาว ทำเอาเด็กสาวหน้าแดงระเรื่อ และหลบตาหวานคู่นั้น

“ระวังตัวด้วยนะคะ” เธอรู้มาก่อนแล้วว่าวันนี้อินสมจะพาเขาไปเที่ยวป่างไม้

“ความจริงผมไม่อยากจะไปเท่าไรหรอกนะ ผมอยากให้คุณพาเที่ยวมากกว่า” เขายังมองหน้าเธออยู่อย่างนั้น

“สมแล้วกับที่เขาว่าคนกรุงเทพฯ ปากหวาน”

“คุณยังไม่ได้ชิมเสียหน่อย จะรู้ได้ไง” เขาต่อปาก ทำเอาเด็กสาวค้อน

“ทะเลึ่ง ใครจะไปอยากชิม”

“เดี๋ยวผมกลับมา คุณอาจจะอยากชิม”

“คนผีบ้า”

เสียงเรียกจากใต้ถุนบ้านทำให้บทสนทนายุติลง บุญเบิ่งเรียกให้ชายหนุ่มไปขึ้นรถได้แล้วเพราะต้องเดินทางไกล บรรพตเอ่ยลาก่อนจะเดินจากไป เอื้องคำยิ้มแล้วมองตามหลังชายหนุ่ม เมื่อได้สบตากับบุญเบิ่งก็ส่องมองไปทางอื่นเสีย ลูกน้องของบิดาเธอเห็นเช่นนั้นก็ถอนหายใจแล้วเดินจากไปอีกคน

วันนั้นอินสมกับบรรพตกลับถึงบ้านก็เกือบสี่ทุ่ม เจ้าของบ้านขึ้นชมใหญ่ว่านายตำรวจชำนาญในการเดินป่า แถมยังยิงแก๊งกลับมาเป็นอาหารมือเย็นได้อีก

อินสมเปิดสุราชั้นดีที่เคยซื้อมาจากตัวเมืองเชียงใหม่แล้วนั่งดื่มกับบรรพตอย่างสบายอารมณ์

“ตั้งแต่ได้เจอกัน ผมเองก็เหมือนจะมีแต่เรื่องโชคดีขึ้นมาเรื่อยๆ”

อินสมเอ่ยหลังจากกระดกสุราลงคอ

“มีเรื่องอะไรหรือครับพ่อเลี้ยง”

“ก็เกี่ยวกับที่ดินนั่นแหละ ตอนนั้นผมก็ว่าซื้อที่ดินแถบลุ่มน้ำฝางได้แล้ว หลังจากต่อมาหนาน” อินสมเอ่ยเคล้าเสียงหัวเราะ ดีใจเมื่อธุรกิจต่างๆ ที่เคยคิดจะขยายกิจการเริ่มไปได้ดี ไม่ติดขัด

“แบบนี้ใครได้เป็นลูกเขยพ่อเลี้ยงนี้สบายไปทั้งชาติแน่” บรรพตเอ่ยติดตลก แต่คนฟังกลับนิ่งเงียบ ชายหนุ่มจึงตกใจเพราะเกรงว่าการปล่อยมุทะลุกันนั้นอาจทำให้เจ้าของบ้านไม่พอใจ “ผมขอโทษครับพ่อเลี้ยง ผมไม่ได้ตั้งใจลามปามนะครับ”

อินสมยังเงียบ ก่อนจะระเบิดเสียงหัวเราะออกมา “ฮ่าๆ มันก็จริงของหมวดนะ ใครได้เป็นลูกเขยผมนี่โคตรสบายเลย” เขายังอารมณ์ดีและรินสุราลงแก้วอีกครั้ง

บรรพตแอบถอนหายใจด้วยความโล่งอก

“ว่าแต่ผู้หมวดไม่สนใจจะมาเป็นลูกเขยของผมหรือ”

เมื่อครู่ว่าตกใจแล้ว คำถามต่อมายิ่งทำให้ตกใจใหญ่ แม้ทำที่เขาจะสนใจเอื้องคำซัดเจน แต่พอเจอคำถามตรงๆ จากบิดาของเธอ บรรพตก็พูดอะไรไม่ออก

“เฮ้ย ว่าไงละ ผมก็เห็นอยู่นานว่าผู้หมวดแอบมองลูกสาวผมอยู่เหมือนกัน”

“อะ...ครับ”

“แต่บอกไว้ก่อนนะ ผมนะคนจริง คิดจะรักเอื้องคำก็ต้องมาขอและแต่งงานเป็นเรื่องเป็นราว คนแถวนี้โดนคนกรุงเทพฯ หลอกกันเยอะ ว่าแต่ผู้หมวดยังไม่มึนลูกเมียนะ”

“ยังครับพ่อเลี้ยง ผมยังโสด”

“ดีแล้วละ ค่อยๆ ดูกันไป เอื้องคำมันยังเด็กอยู่ ซึ่งหากมันชอบหมวดขึ้นมาก็จริงๆ ผมก็คงห้ามไม่ได้หรอก เพราะดูท่าแล้วผมไม่มีเหตุผลใดเลยที่จะปฏิเสธผู้หมวดได้”

“ครับ”

“แต่ยังไม่เอ็งเอ็งคำมันก็เด็กนัก หากได้เป็นคนรักกันจริงๆ ก็ช่วยอบรมสั่งสอนเอ็งคำด้วยนะ หากผมเป็นอะไรไป” อินสมเอ่ยพร้อมกระดกสุราจนหมดแก้ว

“พูดอะไรแบบนั้นครับพ่อเลี้ยง”

“ผมก็พูดไปอย่างนั้นแหละ ต้องอยู่ดูงานแต่งของลูกสาวก่อนสิ”
อินสมหัวเราะก๊องเรื่อน

บรรพตยิ้มแก่เขิน อะไรจะโชคดีขนาดนี้ มาเป็นตำรวจที่นี้ได้ไม่นานก็เจอนักเลงที่ร้ายแถมยังพร้อมประเคนลูกสาวคนสวยให้เป็นเมีย งานนี้ถ้าเป็นไปตามที่คิด เขาคงเป็นยิ่งกว่าหนูตงถึงข้าวสาร

ทันใดนั้นชายหนุ่มก็เห็นร่างหนึ่งยืนแอบฟังบทสนทนาของเขากับอินสมอยู่ที่ทางเดินไปโรงครัว เขาหันไปมอง ก่อนที่เงานั้นจะหายไป

เอ็งคำนั่นเอง เธอคงได้ยินแล้วว่าบิดาไม่รังเกียจตัวเขาลักนิต

๓

ดวงตะวันสีทองลอยลงต่ำ กำลังจะลาลับไปอยู่หลังทิวเขา

เมื่อทำงานบ้านเสร็จ วรรณาก็วิ่งปร๋อเข้าไปในห้องของเอื้องคำ เจ้าของห้องตกใจไม่น้อยเมื่อเพื่อนของเธอทำเสียงดังโครมคราม แถมยังทิ้งตัวลงนอนบนเตียงแล้วชวนคุยถึงงานค้าสินนี้

“เอื้อง แล่งนี้ที่วัดจะมีดนตรีมีรำวงตวยนะ ทำจะม่วนขนาด” วรรณาเอ่ยถึงงานลอยกระทงที่เธอจะมีโอกาสเดินเที่ยวเกี่ยวกับเอื้องคำ

แม้ทั้งคู่จะมีเรื่องกระทบกระทั่งกันบ้าง แต่เมื่อได้ยินคำเตือนจากป้าแก้ว วรรณาก็เลือกที่จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของเอื้องคำอีก เธอเกรงว่าหากทะเลาะกันแรงกว่านี้ตัวเองคงไม่ได้ดูแลเอื้องคำ

เจ้าของห้องยังไม่หันตอบคำถาม สายตาของวรรณาก็สะดุดกับกระทงใบตองสองใบที่วางอยู่บนโต๊ะเครื่องแป้ง

“เฮามัวแต่เยียะกัน บ่มีเวลาแบ่งกระทงเลย บ่นี้กว่าสู่จะแบ่งไว้เพื่อเฮาตวยแล้ว” วรรณายิ้มแฉ่งแล้วรีบลุกขึ้นนั่ง “ถ้าจะอันเฮาไปอาบน้ำอาบทำก่อนดีกว่า จะได้ไปลอยตวยกันนะ” เธอรีบวิ่งเสียงดังออกไป โดยไม่สน

เอื้องคำที่ตะโกนเรียกตามหลัง

วรรณาลงจากเรือนและพบกลุ่มคนงานของพ่อเลี้ยงอินสมกำลัง
ตัดแปลงประตูรั้วบ้านให้สวยงามตามประเพณีเย็บในวันลอยกระทง ซึ่ง
คนเหนือนิยมตกแต่งประตูหน้าบ้านของตัวเองด้วยต้นกล้วย ทางมะพร้าว
โคมไฟ และดอกไม้ฉานาชนิด เรียกว่าประตูป่า เพื่อเป็นพุกฤษซา เป็นการ
รำลึกถึงครั้งพระเวสสันดรเสด็จจากป่าสู่เมืองซึ่งปรากฏใน*เวสสันดรชาดก*

คนงานหญิงช่วยกันแขวนโคมประดับซุ้มให้สวยงาม ส่วนบุญเบ็ง
กำลังเทน้ำมันใส่ขวดและปักไว้บนเสาไม้เล็กๆ เป็นทางยาวไปตามถนน
หากแสงสุดท้ายของวันหมดไป ขวดน้ำมันทั้งหมดก็จะถูกจุดจนเป็นถนน
แห่งแสงไฟ

วรรณายังมีแก๊ใจช่วยแขวนโคมลูกที่เหลื่อไว้กับประตูป่า ก่อนจะ
ขอตัวลาเข้าไปในบ้านตัวเอง และเห็นยายนวลกำลังจุดเทียนไหว้เจ้าที่เจ้าทาง
ในบ้านเพื่อบูชาในคืนเดือนเพ็ญ

เมื่ออาบน้ำอาบทำเสร็จ วรรณาก็ส่องกระจกดูหน้าตัวเองแล้วหยิบ
แป้งฝุ่นมาทาแก้มบางๆ สวมเสื้อหนาๆ เพราะกลางคืนอากาศเริ่มเย็น เธอ
ได้ยินเสียงเพลงและเสียงโฆษกประกาศจากในวัด นั่นแสดงว่ามหรสพที่วัด
ใกล้จะเริ่มแล้ว

วรรณารับลงบันไดบ้านเพราะเกรงว่าเอื้องคำจะรอนาน เมื่อเข้าเขต
บ้านพ่อเลี้ยงอินสมก็วิ่งขึ้นไปยังห้องนอนของเพื่อนสนิท

“เอื้องคำ ขอสูมตวยที่มาซ้า” เธอตะโกนเข้าไปในห้อง แต่ก็แปลกใจ
เมื่อไม่พบใคร “เอื้องคำอยู่ไหนกา เฮามาแล้ว”

เธอเรียกหาเจ้าของห้อง แต่ทุกอย่างก็ยิ่งเงิบเหมือนเดิม วรรณา
ทำหน้าครุ่นคิด ก่อนจะสังเกตว่ากระทงใบตองที่วางอยู่บนโต๊ะเครื่องแป้ง
หายไปแล้ว

หรือว่า...

วรรณาเริ่มร้อนใจ บางทีเจ้าของห้องอาจจะหยิบไปรอเธอที่ใต้ถุน

บ้าน...เธอพยายามคิดในแง่ดี

“อ้าว วรรณ ไปไปเตี๊ยม” คำน้อยทักด้วยความแปลกใจเมื่อเห็นเพื่อนของลูกสาวยังอยู่ที่นี้

“เอ็งล่ะแม่ เอ็งมีไหน”

“ก่หมวดบรรพตมาฮับ บอกว่าจะไปลอยกระทง แม่นึกว่าสูเขาจะไปตายกัน” คนแก่กว่าบอกตามที่เข้าใจ

เมื่อได้รู้ความจริงวรรณก็โกรธจนมือไม้สั่น เธอคงกลายเป็นคนอื่นสำหรับเอ็งคำเสียแล้ว ทุกครั้งที่มึงงานบุญงานปอยสองสาวไม่เคยต้องแยกกันเที่ยวสักครั้ง แต่ครั้งนี้เอ็งคำกลับไม่สนใจเธอสักนิด

ความน้อยใจก่อตัวขึ้นพร้อมๆ กับขอบตาที่ร้อนผ่าว วรรณค่อยๆ เดินลงจากบ้าน กระทั่งมีเสียงหนึ่งเรียกตามหลัง เมื่อหันไปดูจึงพบหนุ่มคนหนึ่งขี่มอเตอร์ไซค์มาจอดกลางยี่มแต่

“ไปเที่ยวงานยี่เบ็งด้วยกันไหมครับ” เขาทำเสียงหล่อ

วรรณได้แต่ถอนหายใจ แม้จะไม่ชอบซี้หน้าเขาเท่าไร แต่เวลานี้เขาน่าจะพาเธอไปตามหาเอ็งคำได้

ดวงจันทร์โผล่พ้นเหนือดอยแล้ว น่านฟ้าเมืองฝางมีดอกไม้ไฟพุ่งทะยานอวดสีสั่น เสียงประทัดดังแข่งกับเสียงฆ้องกลองที่ตีดังมาจากในวัดที่ริมน้ำฝาง ชาวบ้านต่างทยอยนำกระทงสีส่นสวยงามมาลอยเป็นการปล่อยทุกข์ปล่อยโศก รวมถึงขอขมาพระแม่คงคาที่ให้น้ำกินและใช้หล่อเลี้ยงชีวิต

หนุ่มสาวทั้งสองคนเดินถือกระทงไปตอมาคอนละใบ แต่เมื่อเห็นท่าหน้ายังมีคนรออยู่อีกมาก เอ็งคำจึงสะกิดแขนบรรพตให้เดินทวนน้ำไปอีกหน่อยเพื่อหาที่ลอยกระทงโดยไม่ต้องเบียดเสียดกับใคร

บรรพตทำตามอย่างว่าง่าย หลังจากมาทำงานที่นี่ได้เกือบสองเดือนอย่างเข้าสู่เดือนพฤศจิกายน เขาก็รู้ว่าเมืองฝางช่างหนาวเหน็บแตกต่างกับ

เมืองกรุงสุดซั้ว แต่ท่ามกลางความทรمانจากหมั้นตฤทุก็เชื่อว่าไซคร้ายเสียทีเดียว เพราะเด็กสาวที่นั่นอยู่ข้างๆ เป็นราวกับกองไฟที่แสนอบอุ่นให้หนุ่มกรุงเช่นเขา

ชายหนุ่มยกกระทงใบตองขึ้นเหนือศีรษะ ก่อนหลับตาและทำปากขมุบขมิบ เด็กสาวที่อยู่ข้างๆ อมยิ้มพลางแอบมองแสงเทียนที่ส่องทาบกับคิ้วเข้มที่พาดเฉียง จมูกเป็นสัน และริมฝีปากสีแดงสด ชั่วครู่เมื่อเขาลืมตาขึ้นเธอก็จึงถามทันที

“อธิษฐานว่าไงคะ”

บรรพตยิ้มเจ้าเล่ห์แล้วแกล้งเงียบจนหน้าสวยเริ่มบึ้งตึง

“อะไรกัน ถามแค่นี้ก็ไม่บอก” เธอหลับตาค้อน ก่อนจะรีบปล่อยกระทงในมือให้ล่องไปกับสายน้ำ และยังไม่ทันระวังตัวเธอก็รู้สึกว่แก้มขวาตัวเองถูกอะไรบางอย่างสัมผัสอย่างแผ่วเบา

เมื่อหันหน้าไปเอื้องคำก็พบว่าเป็นริมฝีปากของหนุ่มเมืองกรุง จากนั้นเธอก็ทำตาโตด้วยความตกใจ

“คนซี้โกง” เธอว่าเขา

“ผมไม่ได้ซี้โกงเสียหน่อย”

“ซี้โกงสิ เอื้องถามคุณว่าอธิษฐานอะไร คุณก็ไม่ตอบ ซ้ำยังมาลวนลามให้เสียเกียรติ”

“ผมไม่ได้ตั้งใจทำให้เสียเกียรติ แต่นี่เป็นสิ่งที่ฉันจะตอบคำถามคุณได้”

สาวสวยขมวดคิ้ว ชายหนุ่มจึงยื่นหน้าไปหอมซ้ำอีกที

“คุณบรรพตทำอะไร เดี่ยวใครก็มาเห็นหรอก”

“ก็คุณถามผมว่าอธิษฐานอะไร คำตอบคือ...ผมอธิษฐานให้เราได้รักกันไง”

คนที่ถูกหอมหน้าแดงระเรื่อ เธอหลบตาคมแล้วมองแสงเทียนหวับแวมจากกระทงที่ไหลผ่านหน้า วันนี้อย่างไรก็ตามไปด้วยแสงระยิบระยับราวกับ

สรวงสวรรค์ หัวใจเปี่ยมสุขจนอยากใช้เวลาที่สวายนานี้ผ่านไปอย่างช้าๆ บรรพตเห็นว่าเป็นโอกาสเหมาะจึงรีบโอบไหล่เล็กมาพิงอกแกร่งของเธอ สาวน้อยบ่ายเบี่ยงพอกเป็นพิศิ แต่ก็ไม่อาจขัดขืนอ้อมกอดของหนุ่มกรุงและความปรารถนาของหัวใจตนได้

เสียงเดินย่ำไปไม้ไถ่ลั่นเข้ามา แต่คนที่พลอดรักกันอยู่คงไม่ได้ยินภาพที่ทั้งสองกอดกันสร้างความโกรธให้ผู้พบเห็นเป็นที่สุด จนทนไม่ไหวจึงรีบเดินไปกระซอกแขนของเอื้องคำออกมา

“กรี๊ด!” เอื้องคำกรีดร้องด้วยความตกใจ แต่พอลืมหน้าคนที่มาทำลายความสุขของเธอกับนายตำรวจ เด็กสาวก็สะบัดแขนออกทันที “ทำอะหยังวรรณนา” เธอถาม

สุรศักดิ์รีบบอกให้ทั้งคู่ใจเย็นๆ แต่วรรณากล้ามองหน้าเขาอย่างไม่พอใจ

“ไหนบอกจะไปลอยกระทงด้วยกัน แล้วหนีมากับนายตำรวจคนนี้ได้จะได” วรรณหันไปมองนายตำรวจบ้าง

“คุณก็เหมือนกัน กล้าดียังไงมาลวนลามเอื้องคำ ไม่อายผีอายุสาว ที่นี้ไม่เหมือนกรุงเทพฯ นะ ที่จะพากันเข้าไปในที่ลับๆ และกอดจูบลูบคลำได้”

“ป้อได้แล้ววรรณนา” เอื้องคำร้องห้าม

วรรณหันมาสบตากับเพื่อนของเธออีกครั้ง วันนี้เอื้องคำเปลี่ยนไปแล้วจริงๆ ไม่สิ ครอบครัวของเอื้องคำก็เปลี่ยนไปด้วย พวกเขายอมให้บรรพตเข้ามาโดยไม่สนใจอะไรอีกเลย ทั้งๆ ที่รู้ว่านายตำรวจมาจากสยามเมืองใต้ แต่ยังยอมให้มาตุจริตของตัวเอง แถมยังให้เอื้องคำพาเขาไปเที่ยวสองต่อสอง วรรณกลัวเหลือเกินว่าชายคนนี้จะป็นงูพิษเหมือนหนุ่มกรุงเทพฯ คนอื่นๆ

“ไปกันเถอะเอื้อง อยู่ที่นี่สูงจะโดนนายคนนี่ลวนลามแหม” วรรณจับแขนเล็ก แต่เพื่อนกลับสะบัดออกอีกครั้ง

“บ๊ไป” เอื้องคำพูดด้วยน้ำเสียงตูดัน ทำให้วรรณตกใจจนพูดไม่ออก

นัยน์ตาของเอื้องคำสิ้นระริก เธอโมโหเมื่อพื้นที่ส่วนตัวของตนกับ
คนรักถูกรรณาล่วงล้ำเข้ามาทุกครั้ง

“สู้นั้นแหละ ไปไหนก็ไปเถอะ ห้ามมาอยู่กับเฮาเหมม” เจ้าตัวยื่นคำขาด
ทำให้วรรณหน้าซีด

“เอื้อง...”

“เฮาอยากอยู่กับอ้ายบรรพต บ่แม่่นวรรณ” สาวสวยเอ่ยพร้อมกับ
สะบัดหน้าหนี ไม่อยากมองหน้าเพื่อนสนิท

“สู้อู้อะหยิ่งเอื้องคำ เขาต้องดูแลสูนะ” วรรณพุดเสียงสิ้นเครือ

“เขาดูแลแล้วก็ได้ งานวันนี้เขาตั้งใจมาแ่กับอ้ายบรรพต บ่แม่่นสู”
เอื้องคำไม่สนสิ่งใดอีก เธอรีบคว้าแขนบรรพตเพื่อหนีไปที่อื่น แต่สาวห้าว
ยังดันทุรังโดยปริไปแยกทั้งสองออกจากกัน

“บ่ได้ สู้อู้อะไปกับเฮา เฮาบ่ยอมให้อสูโดนคนอื่นแล้วว่ใจง่าย” วรรณ
ไววาย

เอื้องคำพยายามสะบัดตัวหนี สองหนุ่มเห็นท่าไม่ดีจึงรีบจับแยก
สุรศักดิ์จับตัววรรณออกมาได้ เป็นจังหวะเดียวกับที่เอื้องคำเหวี่ยงมือใส่
ใบหน้าของคนตรงหน้าพอดี

“เฝียะ!

เสียงนั้นดังจนทุกคนเงิบ วรรณซาไปทั่วใบหน้า แต่ก็ยังไม่เท่ากับความ
เจ็บปวดในดวงใจเมื่อถูกเพื่อนรักบดขยี้

“สูตบหน้าเฮา...” วรรณพุดเสียงแหบพร่า ไม่นึกเลยว่าเพื่อผู้ชาย
คนนี้ เอื้องคำถึงกับทำร้ายเธอได้

ตั้งแต่เป็นเพื่อนกันมา ทั้งสองไม่เคยมีเรื่องบาดหมางแคลงใจกัน
สักครั้ง วรรณรักและหวังเอื้องคำราวกับอีกฝ่ายเป็นที่สาวคนหนึ่ง ยุงไม่ให้
ไต่ไรไม่ให้ตอม เป็นห่วงนักหนา เกรงว่าลูกพอเลี้ยงจนโตจะเป็นขี้ปากของ
คนทำงานปอย แต่สิ่งที่เพื่อนรักตอบแทนเธอในวันนี้คือการผลักใส่ไล่ส่ง
อย่างไม่ยั้ง

แม้จะรู้สึกผิด แต่ด้วยทิวี่ตัวเองคำจึงยังไม่เผยความรู้สึกออกมา เธอยังทำหน้าที่

“ไปไหนก็ไปเพื่อจะรรณา เสาบ่อยากหันหน้าสู่แล้ว” สาวสวยเอ่ย แค้นัน ก้อนจะรีบเดินเลี้ยวไปโดยมีบรรพตวิ่งตาม ทิ้งให้รรณายืนหนึ่งอย่าง ผิดหวัง

สุรศักดิ์ถอนหายใจ และเดินเข้าไปใกล้ๆ เธอ “ใจเย็นๆ น้ารรณา เอื่องคำกำลังโกรธ ค่อยๆ พูดค่อยๆ จากันก็ได้”

รรณาไร้คำพูดต่อ คงมีเพียงน้ำตาเท่านั้นที่เป็นดั่งตัวแทนความรู้สึกของเธอในเวลานี้ กระนั้นสุรศักดิ์ก็ยังไม่ไต่ยินเสียงร้องไห้เด็ดลอดออกมา แม้แต่นิดเดียว

บรรยากาศในวัดเริ่มคึกคักขึ้นเรื่อยๆ มีการประกวดร้องเพลงซึ่ง ผู้ใหญ่บ้านจ้างเครื่องเสียงมาจากในเมืองเชียงใหม่ การแข่งดอกไม้ไฟในวัด ที่กำลังพวยพุ่งขึ้นพันกำแพง บางลูกสูงกว่าหลังคาวิหาร สร้างสีสันในคืน เดือนเต็มดวง หนุ่มสาวคู่หนึ่งเดินชมงานด้วยความเบิกบานใจ เด็กสาวยิ้ม สดใส ไม่สนสายตาวงบ้านที่จ้องมอง

“กินขนมปุ้ยฝ้ายดีกว่ารรณา คุณจะได้อารมณ์ดี” สุรศักดิ์เอ่ยพร้อมกับยื่นขนมในมือให้

เด็กสาวรับมา แต่ต่ายังจับจ้องบรรพตกับเอื่องคำที่เดินเคียงกันอย่าง แสนสุข เรื่องที่ทะเลาะกันคงไม่ได้ทำให้เพื่อนเธอทุกข์ใจสักนิด

“ลองกินดูสิ” นายตำรวจยิ้มจนตาหยี

รรณาหันไปยิ้มขอบคุณ สุรศักดิ์คงอยากให้เธออารมณ์ดีขึ้น

“ความจริงไม่ต้องเอาใจฉันก็ได้ นะคุณตำรวจ ฉันเชื่อว่าคงมีสาวๆ ใงานอีกหลายคนพร้อมจะเดินให้คุณควง” เธอเอ่ยพลางนั่งลงและแก้มองไปยังเวทีประกวดร้องเพลง

นายตำรวจนั่งลงบ้าง เขายังยิ้มได้ทุกกรณีเหมือนเคย

วรรณพุดไม่ผิดนัก หน้าตาสุรศักดิ์ก็ไม่ได้ชั่วร้ายอะไร ระดับเขาแค่ หลีวตาใส่ใครก็คงมีผู้หญิงอยากเดินเที่ยวด้วย แต่เหตุใดเขาถึงคิดจะจับผู้หญิงที่ไม่ได้อ่อนหวานอย่างเธอคนนี้

“ผมชอบผู้หญิงแบบคุณ ดูจริงใจดี” เขาตอบแถมยังพยายามสบตาเธอเพื่อสร้างบรรยากาศให้ซึ่ง ซึ่งแน่นอนว่าใช้กับวรรณไม่ได้

“ความจริงคุณก็เป็นคนดีนะ แต่รุ่นน้องคุณนะสิ” เธอเปลี่ยนเรื่องแถมยังพาลไปถึงบรรพต

“โอ...คุณอย่ามองโลกในแง่ร้ายไปนักเลย เจ้าบรรพตพุดน้อย ไม่ได้กวนประสาทเหมือนผม พ่อเลี้ยงอินสมรักและเอ็นดู ท่าทางก็แสนจะสุภาพบุรุษ มันคงไม่ได้คิดร้ายกับเอ็งคำหрок”

“คุณคิดว่าเขาเป็นสุภาพบุรุษหรือ” วรรณถาม เมื่อชายหนุ่มพยักหน้าเธอก็พูดต่อ “ฉันขอเถียง แม้ว่าเขาจะไม่ได้เป็นคนพุดมากเหมือนคุณ แต่เขาแต่ละต้องเอ็งคำตั้งแต่แรกเห็น แถมยังพยายามใช้ความเรียบร้อยนั้นแหละเข้าบ้านพ่อเลี้ยง”

“คิดมากไปหรือเปล่าคุณ บรรพตเป็นคนดีจริงๆ ผมยืนยัน ตั้งแต่มาอยู่ด้วยกันแม้จะมีผู้หญิงมากมายที่หมายปอง แต่มันก็ไม่สนใจใครเลยนะ นอกจากเอ็งคำคนเดียว ไม่เหมือนผมหรือก ไปที่ไหนก็มีแต่คนบอกว่าคุณพุดมาก แถมยังเจ้าชู้ไปทั่ว”

คำพุดของนายตำรวจทำให้วรรณยิ้มได้

“ดีใจนะที่เห็นคุณหัวเราะ”

“จะว่าไป คุณก็ไม่ได้เลวร้ายอะไรนักหรือก แค่หุบปากบ้างจะหล่อมกกว่านี้”

ชายหนุ่มรีบหุบปาก ไม่กล้าพุดอะไรต่อ

วรรณมองหน้าเขา ก่อนจะคิดทบทวน สุรศักดิ์มียศเป็นถึงผู้กอง แต่ก็ยังมาก้อร่อยก้อตลกสาวบ้านป่าแสนธรรมดาอย่างเธอ แต่อย่างหนึ่งที่นายตำรวจคนนี้ไม่เหมือนบรรพตก็คือ แม้ว่าเขาจะดูเจ้าชู้ประทุดิน แต่เขา

ไม่เคยแตะตัวเธอแม้แต่ปลายเล็บ

“คุณเป็นคนจังหวัดไหนหรือคะ” เด็กสาวถามเขาบ้าง แต่ชายหนุ่มกลับอึ้ง เมื่อนึกได้ว่าเธอสั่งให้เขาหุบปาก วรรณจึงหัวเราะอีกครั้ง “พูดมาเถอะน่า”

“คือ...เป็นคนอีสานครับ บ้านผมอยู่อุบล”

“ไม่ใช่หนุ่มเมืองกรุง” วรรณคิด ก่อนจะนึกแผนการบางอย่างขึ้นมาได้

“คุณคิดจะจีบฉันจริงๆ หรือผู้กอง ฉันไม่ได้คู่ควรอะไรกับคุณนะ”

เธอลงถาม

“แต่ความรักเรายังต้องหาเหตุผลอะไรอีกหรือครับ” เขาทำเสียงเข้ม

เด็กสาวยิ้มและส่ายหน้า ก่อนจะมองเอื้องคำกับบรรพตที่เดินเลือกซื้อขนมอยู่ไกลๆ

“ถ้าเช่นนั้น ฉันตอบตกลง” วรรณเอ่ยด้วยสีหน้าเรียบเฉย โดยไม่สังเกตว่าคนที่นั่งข้างๆ กำมือแล้วขู่นั้น แถมยังโห่ร้องด้วยความดีใจ

หลังงานปอยยี่เป็ง คนทั้งเวียงฝางก็ลือไปทั่วว่าสาวงามอย่างเอื้องคำกับวรรณแห่งบ้านพ่อเลี้ยงอินสมมีตำรวจหนุ่มมาจับจองหัวใจแล้ว คนหนึ่งเป็นนายร้อยจบใหม่ อีกคนก็เป็นถึงผู้กองมาดเข้ม

ผู้ใหญ่บ้านนี่ใจนักเลงพอ เมื่อเรื่องรู้ถึงหูก็หัวเราะชอบใจ แถมยังเอ่ยติดตลกว่าเอื้องกับอิวรรณมันเป็นสาวแล้ว จะมีผู้ชายมาสนใจก็ไม่เห็นแปลก ดีกว่าเป็นสาวแก่ขึ้นคาน แถมเป็นตำรวจด้วยกันทั้งคู่แบบนี้ก็ดีสีทำการได้ในป่าจะได้สะดวก

แม้สถานการณ์จะดูราบรื่น บรรพตกับสุรศักดิ์เดินเข้าออกบ้านใหญ่ของอินสมได้สะดวก พวกเขาได้รับเชิญมารับประทานอาหารมื้อเย็นก็บ่อย ทว่าความสัมพันธ์ระหว่างเอื้องคำกับวรรณกลับเริ่มเห็นห่างกันไปเรื่อยๆ

ไม่มีใครยอมเปิดปากคุย วรรณนั้นแม้จะยังมาช่วยงานที่บ้านใหญ่เหมือนเคย แต่ก็ไม่พูดจาสนิทสนมกับเอื้องคำ และอีกฝ่ายก็ไม่ยอมแม่แต่

จะมองหน้าเพื่อนรัก คนในเรือนจึงนินทาไปต่างๆ นานา บ้างก็ว่าวรรณ
ไม่พอใจที่เอื้องคำไม่สนใจตัวเองจึงรีบจับตำรวจอีกคนประชด แต่บ้างก็ว่า
เอื้องคำอิจจาวรรณาที่ได้แฟนเป็นนายตำรวจยศสูงกว่า
คนที่รู้ความจริงมีเพียงสองสาวเท่านั้น....

“เมื่อไหร่คุณสองคนจะคุยกันเหมือนเดิมเสียที” บรรพตถามขณะ
เอื้องคำเดินมาส่งที่รถ วันนี้เป็นอีกวันที่ชายหนุ่มมารับประทานข้าวมื้อเย็น
ที่เรือนพ่อเลี้ยงอินสม ส่วนสุรศักดิ์ติดเวร หนุ่มหล่อจึงมาได้เพียงคนเดียว

“ก็ปกติแล้วนี่คะ” เอื้องคำตอบ

“ปกติยังไง ก็เห็นไม่ค่อยกันอยู่ดี” เขาขมวดคิ้ว ชายหนุ่มเองก็ไม่
สบายใจเมื่อตัวเองเป็นต้นเหตุให้สองสาวทะเลาะกัน

“ช่างมันเถอะคะ คนอย่างวรรณหัวแข็ง ไม่ยอมฟังอะไรอยู่แล้ว” เธอ
รีบตัดบท “ขับรถดีๆ นะคะ”

เมื่อเห็นว่าเด็กสาวยังไม่อยากคุย เขาก็ไม่เข้าซี่ “งั้นพรุ่งนี้เจอกัน
นะครับ” เขาโบกมือให้

เอื้องคำพยักหน้า และขณะที่ยังไม่ทันระวังตัว ตำรวจหนุ่มก็รีบดึง
ข้อมือเธอเข้าหาพร้อมกับระดมจูบไปทั่วหน้า

“คนบ้า เอาอีกแล้วนะ” เธอตีไหล่แกร่งอย่างอ้ายๆ

“ก็คุณสวยเหลือเกิน ผมอยากจะกลืนกินคุณ และไม่ใ้ใครเห็นอีก”
ไม่พูดเปล่า นายตำรวจยังหอมแก้มเธออย่างไม่กลัวซ้ำ

“เดี๋ยวพ่อมาเห็น พอได้แล้ว”

“ไม่พอ” เขาตอบ

เอื้องคำเลิกคิ้ว “ไม่พอได้ยังไง แค่นี้ฉันก็เสียหายมากแล้ว”

ชายหนุ่มไม่ตอบ แต่ยื่นแก้มให้ เอื้องคำจึงเข้าใจได้ทันทีว่าเขา
ต้องการให้เธอหอมเช่นกัน

“ไม่เอา จันอายุ” เธอพยายามเบี่ยงตัวหนี แต่ชายหนุ่มกลับรีบคว้า

ตัวเธอมากอดพร้อมกระซิบว่า

“ถ้าไม่หอมแก้มผม ผมก็ไม่ปล่อย เราจะกอดกันอย่างนี้...ทั้งคืน”
 หนาวเคลรารอบริมฝีปากเขาที่มึนแฉะกับใบหูเธอ เสียงลมหายใจของเขา
 รวากับลมหนาวที่กรีดคว้านอารมณ์ให้สั่นสะท้าน จนเอื้องคำรู้สึกหัวใจไม่อยู่
 กับเนื้อกับตัว

ชายหนุ่มเอียงแก้มให้เธออีกครั้ง เด็กสาวจึงรีบจุมพิตให้สมใจเขา

“คนขี้โกง” เธอว่าแล้วรีบผละออกจากอ้อมกอดของเขา

“ฝันดีนะครับเอื้องคำ ฝันถึงผมด้วย”

เอื้องคำร้อนผ่าวไปทั่วใบหน้า เธอแสรั่งค้อนและหันหลังกลับ รอจน
 ได้ยินเสียงรถยนต์แล่นออกจากรั้วบ้านไปจึงหันไปมองตามหลัง

เธอยกมือเล็กขึ้นสัมผัสริมฝีปากอิมที่เมื่อครู่ได้สัมผัสใบหน้าคมคาย
 แค่คิดก็ปลื้มปริ่ม รวากับมีผ้าห่มคลุมใจให้คลายหนาว

ช่วงเวลานั้นเอง เธอไม่ได้สังเกตว่ามีเงาใครคนหนึ่งกำลังมองด้วย
 ความเคียดแค้น...

บรรพตขับรถออกมาด้วยความสบายใจ นึกถึงวงหน้างามของ
 เอื้องคำแล้ว หัวใจที่เคยแห้งเหี่ยวก็เบิกบานได้ตลอดเวลา เธอเป็นดั่งดอกไม้
 งามที่เฝ้าชวนให้เขาอยากเด็ดมาดมดมเหลือเกิน

ตอนนี้ทุกอย่างช่างเป็นใจ พ่อเลี้ยงอินสมกับภรรยาเองไม่ได้ขัดขวาง
 หากเขาจะชอบพอกับเธอ จะติดก็ตรงที่ว่า...หากต้องมาคู่ชอกันจริงๆ นี่แหละ
 ผู้ใหญ่ฝ่ายเขาอาจจะมีปัญหา...

เอ๊ยด! ชายหนุ่มเบรกรถยนต์จนตัวโก้ง เพราะมีสิ่งมีชีวิตวิ่งผ่าน
 เขาดับเครื่องยนต์แล้วหยิบไฟฉายลงไปสำรวจ โชคดีที่ไม่มีร่องรอยความ
 เสียหาย และดูเหมือนเจ้าตูบก็วิ่งหนีหายไปแล้ว

ปัง ปัง ปัง...

เสียงที่ดังติดต่อกันทำให้บรรพตรีบหันไปมองตามเส้นทางที่จากมา

เสียงนั้นเหมือนเสียงปืน เขาเดินไปที่ท้ายรถแล้วเงยหูฟังอีกครั้ง

ปัง! คราวนี้ดังชัดเจนน และเขามั่นใจว่าต้นเสียงมาจากบ้านของ
พ่อเลี้ยงอินสม บรรพตตั้งสติได้ก็รีบสตาร์ทรถแล้วกลับไปทางเดิม

หรือจะเกิดเรื่องไม่ดีที่เรือนของพ่อเลี้ยงอินสม...

เมื่อรถจอดหนึ่ง สิ่งแรกที่เขาพบก็คือตะเกียงถูกจุดและมีเสียงเอะอะ
โวยวายไปทั่วบ้าน...เหมือนมีเรื่องอย่างที่เขาคิดไม่มีผิด

บ้าแก้วทำหน้าที่ตาดูแล ตัวสั้นและทำอะไรไม่ถูก คนงานในบ้านวิ่งพล่าน
บ้างก็กรีดร้องโหยหวน บรรพตสุดลมหายใจเข้าลึกและเดินไปถามถึง
เหตุการณ์

“มีอะไรหรือเปล่าครับป้า”

“คุณบรรพต ช่วยตายเจ้า มีโจรบุกบ้าน มันเอาทรัพย์สินไปหมด
แถมยังยิงปืนใส่พ่อเลี้ยงและแม่เลี้ยง...”

หญิงสูงวัยรายงานไม่ทันจบ นายตำรวจก็จับปืนที่เอวแน่นแล้ววิ่งขึ้น
เรือนไป

บนเรือนเสียงร้องไห้ดัง ที่ห้องนอนเจ้าของเรือนเขาพบร่างของ
ทั้งสองนอนจมกองเลือด คำห้อยนอนหนึ่งไร้สติ แต่พ่อเลี้ยงอินสมยังหายใจ
หายใจ

“พ่อเลี้ยง มันเกิดอะไรขึ้น” เขาปรี่ไปประครองร่างอินสมด้วยความ
ตกใจ

“หมวด...ช่วยอីเอื้องคำตาย” อีกฝ่ายพูดอย่างลำบาก แต่บรรพตก็
พอจับใจความได้

“ทำไมหรือครับ อีเอื้องคำเป็นอะไร”

“อีเอื้องคำโดนจับตัวไป ไปช่วยลูกสาวผมที”

ชายหนุ่มหันมองทุกคนบนเรือน เมื่อฟังเรื่องจากปากแต่ละคนจึง
ได้ความว่า มีกลุ่มโจรโปกผ่านบุกเข้ามาปล้นบนเรือน ได้เงินได้ทองไปเยอะ
แถมยังฆ่าเจ้าบ้านในห้อง และมีอีกคนเดินไปจุดเอื้องคำหายเข้าไปในป่า

‘ไอ้พวกสัตว์นรก’ เขาสบถในใจ ก่อนจะหันไปมองพ่อเลี้ยงอินสม
 “พ่อเลี้ยงทำใจดีๆ วั่นะครับ ผมสัญญาว่าจะพาเอ็งค้ำกลับมาให้ได้
 อย่างปลอดภัย ขอให้รอผมก่อน”

อินสมพยักหน้า และมองตามตำรวจหนุ่มที่วิ่งลงเรือนไป
 บรรพตหยิบวิหยู่สื่อสารในรถเพื่อส่งสัญญาณให้ตำรวจรับทราบว่ามีเหตุขุ่นหมิ่นที่บ้านพ่อเลี้ยงอินสม ก่อนจะพาลูกน้องเจ้าของบ้านอีกสามคน
 ตามเข้าไปในป่าตามคำบอกเล่าว่ากลุ่มโจรพาเอ็งค้ำหายไปในที่นั้น

“ปล่อยเฮฮา” เด็กสาวพยายามสะบัดข้อมือ แต่มือหยาบของชายหนุ่ม
 ก็แกร่งเกินกว่าจะผืนได้ เอ็งค้ำจึงตัดสินใจใช้มืออีกข้างทั้งทุบและตีจน
 คนที่ฉุดลากมาผลักเธอล้มลงดินไม่เป็นท่า

“ไอ้พวกโจรระจอก สุขาจะโดนป้อเฮฮาเอาป็นยิงแน่” เธอตะโกนขู่
 จำได้ว่าหลังจากลานายตำรวจคนรัก ขณะกำลังจะเดินขึ้นเรือนก็ได้ยินเสียง
 ปืนดังขึ้นหลายนัด เข้าใจว่าอาจมีพรานล่าสัตว์ในบริเวณใกล้ๆ แต่แล้วก็
 ได้ยินเสียงกริ๊ดร้อง แถมตัวเองยังถูกชายลึกลับลากมาถึงแนวป่าลึก

เท่าที่เธอสังเกต ยังมีกลุ่มคนที่คลุมหน้าอีกเป็นสิบเดินทางมาด้วย
 เอ็งค้ำใจคอไม่ตี เธอเดาได้ว่าอาจเกิดเรื่องไม่ดีกับตนและที่บ้าน

“ป้อเลี้ยงอินสมบ่กล้าฆ่าคนที่จะเป็นลูกเขยหรอก” โจรร้ายตอบ
 คำพูดของเขาทำให้เอ็งค้ำฉุนเฉียว เธอยืนขึ้นแล้วตบหน้าเขาเต็ม
 แรง ทำให้ผ้าที่ปิดหน้าอยู่หลุดออก แสงเดือนที่ส่องมาทำให้เอ็งค้ำเห็นหน้า
 เขาทันที

“อ้ายบุญเบ็ง...” เธอเรียกชื่อเขาด้วยความตกใจ
 บุญเบ็งยิ้มมุมปาก ทำให้เอ็งค้ำเดือดดาล
 “เป็นอ้ายบุญเบ็งไปได้จะได้อ้ายเยยะจะอั้งจะโต เฮฮาฮักอ้ายเหมือนปี้
 เหมือนน้อง”

ดูเหมือนคำพูดนั้นไม่ได้ทำให้บุญเบ็งสำนึก เขาทันม้ายิ้มเหยียดและ

กอดเธอไว้แน่น แถมยังระดมจูบไม่ยั้ง ราวกับเสื่อร้ายที่หมายขย้ำกระต่าย
 “กรี๊ด...อย่า” เธอกรีดร้องและขอให้เขาหยุดการกระทำอันต่ำทราม
 แต่บุญเบ้งกลับหัวเราะลั่น

“หยุดไปเถอะเอ็งคำ บ๊อแม่สู้กับมีแล้ว จากนั้นไปสูเป็นเมียที่ดีของเธอ
 เดี๋ยว”

ไต่ยีนแค่นั้นเอ็งคำก็เข่าอ่อน “อ๊อ อ๊อ...สูเขาขยงหยังเป็นกา” เธอ
 ทรวดตัวลงพื้นท่ามกลางสายตาของทุกคน...หรือเสียงปืนที่ได้ยินนั้นปลิด
 วิญญาณของพ่อแม่เธอไปแล้ว

“บ๊อเลี้ยงเป็นไปสบายแล้วเอ็งคำ ลูกน้องของเธอใช้ปืนยิงใส่ตะกี้
 สู้กัไต่ยีนเลี้ยงบ่แม่กา”

เอ็งคำน้ำตาไหลพราก ความเจ็บปวดมาเยือนโดยไม่ให้ตั้งตัว
 บุพการีที่เคยเลี้ยงดูกลับต้องมาจากพรากกันโดยไม่ได้ลาด้วยฝีมือลูกน้อง
 งูพิษเหล่านี้

“ไต่บุญเบ้ง ไต่วอกบ้นตาย เสียแสงที่บ๊อฆ่าไว้ใจ ฮักเหมือนลูกเหมือน
 หลาน” เธอสาปแช่ง

บุญเบ้งเป็นลูกกำพร้าที่มาพึ่งไต่บุญพ่อแม่เลี้ยงอินสมตั้งแต่ยังเล็ก เธอ
 มองเขาเหมือนพี่ชายคนหนึ่ง บิดาเธอชื่นชมว่าเขาทำงานเก่งและพอจะ
 แทนมือแทนไม้ได้ แถมยังหัวดี ไม่เหมือนลูกน้องคนอื่น ช่วงหลังๆ ท่าน
 เองก็ไว้ใจให้ไปไหนด้วยกัน ไม่นึกว่าเขาจะกลายเป็นหอกข้างแคร่ที่มิดำ
 พ่อเลี้ยงใหญ่แห่งเมืองฝางจนลั่นชีพ

“หี...บ๊อเลี้ยงนะกา ฮักฆ่าเหมือนลูกเหมือนหลาน คำกว่าฆ่าเป็นลูก
 ปะหล่องต้องสู ใช้งานข้าวอย่างจ้วงอย่างควาย แต่บ่เกยทำตามสัญญาตีเกย
 หื้อฆ่าไว้สักเดื่อ”

บุญเบ้งเอ่ยถึงเรื่องที่คับแค้นใจ แม้จะได้เป็นถึงคนสนิท แต่ที่ผ่านมา
 เขามักถูกพ่อเลี้ยงอินสมตราหน้าว่าเป็นแค่ลูกของคนป่าไร้อารยะ

“อ๊อไปสััญญาอะหยังไว้กับสู” เธอถามเสียงลั่น

“ที่...มันบอกกับข้าว่าถ้าอายุได้สาวจะยกที่นาอิมเหมืองหื้อ แล้ว
เอ็งคำก่ผอเอากะ ปานนี้อายอายุได้สาวห่า ป้อเลี้ยงก่บ้อถึงเรื่องนี้เหมเลย”
ชายหนุ่มเล่าถึงเรื่องที่เขากลางแคลงใจ

“แต่บ้อข้าเลี้ยงอายมาได้ใหญ่ขนาดนี้ บุญคุณข้าวแดงแกงร้อนสุก
ซำบ่หมดแล้วบุญเบ็ง”

“ทำยังกับซำบ่จะได้ทำอะหยั่งหื้อบ้อเลี้ยงเลยก่า งานปางไม้ครวาก่อน
ก่เกือบโดนคนหลวงมาหาเรื่อง ถ้าซำบ่ช่วยจัดการหื้อปานนี้ได้เข้าคุกไปกัน
หมด แต่บ้อเลี้ยงยังก็คิดว่าซำทำงานบ่ได้เรื่อง” บุญเบ็งเอ่ยถึงความเจ็บซำ
ที่เคยโดนพ้อเลี้ยงดูถูก

“เสียดายวันนั้นตอนปีกฝาง ซำบ่น่าประมาทไปหน่อย ฮู้จ้อฮีบปีน
มายิงหื้อต่ายกันไปหื้อเลี้ยงตั้งดี” เขาเผยแผนการก่อนหน้านี้ วันที่รถเลีย
กลางดอยก็เป็นกรวางแผนกำจัดพ้อเลี้ยงนั่นเอง “ไต่ตำหนดนั้นแหละที่มา
ขวาง แถมยังเข้ามาแย่งทุกอย่างไปหมด”

“สุ่นมันแลวแต่ๆ คอยดู อ้ายบรรพตจะมาช่วยเฮา” เอ็งคำเซ็ดหน้า
มองเขาอย่างเกลียดชัง

“ที่...ฮู้ดีไปเตอะ เอ็งคำ หยั่งไตฮู้ก่ต้องเป็นเมียเฮาอยู่ดี” เขายื่นหน้า
มาประชิดจนเธอถอยกรุด

“เฮาบ่มีวันยอม เป็นแค่มหาว่าอ คิดว่าจะมาเป็นพญาหงส์” คำพูดของ
เอ็งคำทำให้บุญเบ็งยิ้มกริ่ม

“เสียดายวายน้อเอ็งคำ อย่างใดฮู้ก่บ่มีวันได้เป็นคุณนายตำหนด
แล้ว” บุญเบ็งระเบิดเสียงหัวเราะกลางป่าอย่างไม่เกรงกลัวใคร

เอ็งคำน้ำตาไหลพราก โกรธจนพูดไม่ออก ผู้ชายคนนี้ทำลายชีวิต
เธอเพียงข้ามคืน เขาผลักให้เธอตกลงไปในซุ่มนรก

บุญเบ็งคว้าข้อมือเล็กพร้อมกับจุดกระซางเธอไปต่อ

“ซำนี้ก่าฮู้จะเป็นคนดี” เธอคร่ำครวญ

“ซำก่เคยคิดเช่นนั้นกับบ้อเลี้ยงและสุเหมือนกัน ในเมื่อหมูฮู้ใจฮ้ายกับ

ข้าก่อน ข้ากับมีทางเลือก สูเองบ่แม่นกาเอื้องคำที่รู้ยู่ว่ข้ามีใจ แต่กับเกย
หื้อข้าอยู่เินทางตาเลย แถมทั้งสูและวรรณากัพากันไปหลงไ่อ้ตำรวจหมุ่นั้น
กันหมด”

“เป็นเพราะเฮาแม่นก้อ สูเลยตัดสินใจเยยะจะอี ฮื้อๆ” ป่วยการจะ
เถียง คนไม่ตีต่อให้พูดอย่างไร เขาก็จะรันทำเินสิ่งที่เข้าข้างตัวเองเสมอ
สิ่งที่เอื้องคำทำได้คือร้องไห้เท่านั้น

ปัง! เสียงปิ่นดังขึ้น

เอื้องคำสะดุ้ง ก่อนจะเห็นว่าร่างชายหนุ่มตรงหน้าค่อยๆ ทรวดลงช้าๆ
เินเงามืดของแนวป่าปรากฏร่างของนายตำรวจที่ยืนเิ่งปีนมาทางกลุ่ม
โจรร้าย

บรรพตกับลูกน้องพ่อเลี้ยงอินสมที่ตามมาไม่รอให้เสียจังหวะ จัดการ
ลั่นไกสังหารกลุ่มคนที่เหลือทันที พวกมันหนีตายกันอลหม่าน ที่หนีไม่ทัน
ก็ล้มลงจมกองเลือด

เอื้องคำตัวลั่นเมื่อเห็นภาพนั้น ก่อนที่เธอจะถูกชายหนุ่มตระกองกอด
อ้อมแขนของเขาราวกับปีกที่ปลอดภัย และเมื่อได้สูดกลิ่นกายนายตำรวจ
เธอก็น้ำตาไหลพราก

“ฮื้อๆ” เธอกอดเขาแน่นเพื่อซับไล่ความกลัวเินใจออกไปให้หมด

“ไม่เป็นไรแล้วนะ ผมมาช่วยคุณแล้ว” เขาปอบให้เธอหายกลัว
ก่อนจะนึกได้ว่าไม่มีเวลาแล้ว “รีบไปเถอะ พ่อคุณรออยู่” บรรพตประคอง
ร่างบางให้ลุกขึ้นเพื่อกลับบ้านให้เร็วที่สุด

“พ่อฉันยังไม่ตายใช่ไหม” เอื้องคำยิ้มพร้อมกับปาดน้ำตา

ชายหนุ่มไม่ตอบ มีเพียงสีหน้าที่ตั้งเครียด

บนเรือนไม้สัก ป่าแก้วคลุมร่างของคำห้อยหิ้งน้ำตา ส่วนพ่อเลี้ยง
อินสมยังนอนหายใจรววยริน ทุกคนพยายามจะพาเขาไปสุซศาลา แต่เขากลับ
ร้องห้าม เพราะตั้งใจจะรอบรรพตกลับมา

“ป้อเลี้ยงเจ้า กำเตียวเฮื้อหื้อคุณบรรพตไปตวยหาที่สุซศาลากได้”
ป้าแก้วพยายามร้องขอ แต่เขากลับยืนยันเจตนาของตัวเอง

วรรณาร้องให้น้ำตาแทบเป็นสายเลือด เมื่อได้ยินเสียงดังจากข้างบ้าน เธอจึงรีบมาดู เธอยังช็อกกับเรื่องที่เกิดขึ้น คนที่มีบุญคุณท่วมหัวถูกทำร้าย ด้วยน้ำมือของชายที่เธอนับถือ ทุกคนสันนิษฐานเป็นเสียงเดียวกันว่า บุญเบ็งน่าจะเป็นไส้ศึกพาโจรเข้าบ้าน เพราะเขาหายตัวไปตั้งแต่เกิดเรื่อง ก่อนหน้านั้นคนงานคนหนึ่งก็แอบเห็นว่าเขาถูกพ่อเลี้ยงชกที่ปางไม้

“อ้ายบุญเบ็งบ่น่าเหยยะจะอี่เลย” เธอคร่ำครวญ

“บุญเบ็งคงขางที่เห็นว่าสุเฮามีแฟนไปหมด” ป้าแก้วเอ่ยตามที่คิด การไม่มีใครสนใจอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้บุญเบ็งตัดสินใจทำเรื่องเลวร้าย ทั้งบุญเบ็ง เอื้องคำ และวรรณาคเคยเล่นด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก ทุกคนต่างรู้ดีว่าบุญเบ็งต้องหลงรักใครคนหนึ่งแน่ๆ พอทั้งสองสาวเกิดมีแฟนขึ้นมาก็คงยากที่เขาจะทำได้

อินสมสูดลมหายใจเข้าลึก แผลจากกระสุนที่ท้องและขาขวาชาจนไม่เจ็บปวดแล้ว คงมีเพียงอาการหายใจลำบากและสายตาที่พร่ามัว แต่แล้ว เขาก็เห็นร่างๆ ว่าที่ประตุมีร่างของหนุ่มสาวปรากฏขึ้น และเสียงกรี๊ดร้องนั้น เขาก็จำได้ทันทีว่าเป็นลูกสาวของตัวเอง

“อี่แม่ อี่แม่ตื่นมาอู้กับข้าเจ้าก่อน” เอื้องคำล้มทั้งยืนเมื่อเห็นศพมารดา เธอพยายามเขย่าให้คำหน้อยตื่น เป็นที่เวทนาแก่ผู้พบเห็นนัก

วรรณาเข้าไปนั่งใกล้ๆ แล้วยื่นมือไปแตะไหล่เพื่อนเบาๆ “แม่คำหน้อย ไปสบายแล้วอี่อง” คนพูดก็น้ำตานองหน้าไม่แพ้กัน

เอื้องคำโผเข้ากอดวรรณาทันที

“ชะใจไปหาอี่ป้อเตอะ เป็นรอสูอยู่” วรรณาบอกเอื้องคำ ก่อนจะประคองเพื่อนมาหาพ่อเลี้ยงอินสม

ลูกสาวไร้เรี่ยวแรงจะทำสิ่งใดแล้ว เธอเอาแต่ร้องไห้ อินสมยื่นมือไปเช็ดน้ำตาที่แก้มของเอื้องคำด้วยมือสั่นเทา

“อ้อ ป้อ บะตีเป้นอะหยังเน้อ บะตีหนีละข้าเจ้าไปไหน” เธอกุมมือบิดาไว้แน่น

“บะตีให้เอ็งคำ ป้อกำลังจะเดินทางไกล”

“ไปไหน ข้าเจ้าบะตีไป แล้วข้าเจ้าจะอยู่กับไผ่” เอ็งคำส่ายหน้า
น้ำตาลอง

คนบนเรือนต่างส่งเสียงร้องไห้ระงมเมื่อได้เห็นภาพนั้น

“หมวดบรรพต” อินสมเรียกชื่อชายหนุ่ม นายตำรวจจึงคลานเข้าไปหา “ผมฝากดูแลเอ็งคำด้วยนะ”

“พ่อเลี้ยงครับ ผมว่าเรารีบไปหาหมอกัน...”

“รับปากสิว่าจะดูแลลูกสาวผม” อินสมพูดเสียงดังเหมือนต้องการคำตอบ ทั้งที่บรรพตยังพูดไม่จบดี

“ครับ ผมจะดูแลเอ็งคำเอง”

ชายสูงวัยกว่าถอนหายใจ “ผมขอให้คุณช่วยดูแลกิจการทั้งหมดที่ผมมีด้วย ทั้งปางไม้ ไว่เนา บริวารที่มีอยู่ รวมทั้งเรือนไม้สักหลังนี้ผมจะยกให้คุณหมด โดยที่หมวดต้องดูแลสิ่งที่ผมรักที่สุดให้ดี”

“ผมจะดูแลเอ็งคำให้ดี พ่อเลี้ยงไม่ต้องห่วงนะครับ”

“หมวดต้องแต่งงานกับเอ็งคำนะ”

“คะ...ครับ”

“รับปากผมนะว่าหมวดจะพาผู้ใหญ่มาตบแต่งลูกสาวผมอย่างสมเกียรติ ไม่ทำให้เธอต้องเสื่อมเสีย”

บรรพตหนึ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะจับมือเอ็งคำให้อินสมเห็น “ผมสัญญาครับพ่อเลี้ยง ผมจะดูแลเอ็งคำและแต่งงานกับเธอให้เร็วที่สุดครับ หากมีใครมาทำร้ายเธอ ผมขอเอาชีวิตเป็นประกัน”

มีรอยยิ้มบนใบหน้าของพ่อเลี้ยงอินสม เขายื่นมือไปจับมือที่กุมกันอยู่ของทั้งคู่

“ยินดีจ้าदनัก อย่างน้อยเขาก็บ่ต้องห่วงอะหยังแล้ว...” เสียงเจ้าของ

เรือนไม้สักเบาลงขณะหันมาหาลูกสาว “เอ็งคำ ป้อกับแม่อาจจะปได้หันลูก
เป็นฝั่งเป็นฝา แต่ป้อมันใจว่าต่อจากนี้ไปลูกจะมีความสุข...”

เสียงเขาเริ่มขาดหาย พร้อมกับมือใหญ่ก็หล่นลง สัญญานั้นทำให้
คนบนเรือนไม้สักร้องไห้
พ่อเลี้ยงอินสมสิ้นบุญแล้ว...

๑

เจ็ดวันหลังการเสียชีวิตของพ่อเลี้ยงอินสมกับภรรยา

เอื้องคำแขวนรูปของบุพการีไว้บนผนังบ้าน ยิ่งมองคนในภาพก็ยิ่ง
น้ำตาไหลพราก ไม่มีร่มโพธิ์ร่มไทรของลูกแล้ว ไม่อยากเชื่อว่าพวกท่านจะ
ด่วนจากเธอไปแบบนี้

ตำรวจหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างๆ กอดเธอไว้ เอื้องคำจึงเอียงหน้าซบอยู่ใน
อ้อมอกของเขา

“จากนี้ฉันจะอยู่ยังไง” เธอรำพึงรำพัน

บรรพตจุ่มพิตหน้าผากเอื้องคำเบาๆ และกำมือเธอไว้แน่น “คุณก็ยัง
มีผมไงเอื้องคำ ผมจะอยู่คอยดูแลปกป้องคุณ และจะทำทุกอย่างให้คุณมี
ความสุขที่สุด”

คนร่างบางเม้มปาก สูดลมหายใจลึกเพื่อเรียกกำลังใจให้ตัวเอง
ชายหนุ่มเข้ตน้ำตาที่อาบแก้มนวล ทำให้ความอบอุ่นแล่นไปทั่วกายเธอ

วรรณามองหึ่งคู้ ก่อนจะตัดสินใจเดินลงจากบ้านแล้วไปนั่งข้างๆ
สุรศักดิ์

“อ้าว ไหนว่าจะไปช่วยเอ็งคำแขว่นรูป” เขาสงสัยเมื่อเห็นเธอขึ้นไปบนเรือนได้ไม่นาน

“ไม่ต้องแล้วละมัง บางทีฉันก็ลืมไปว่าเอ็งคำคงไม่ต้องการฉันแล้ว” เธอเปรยด้วยความน้อยใจ

สุรศักดิ์ยิ้ม ก่อนจะมองหน้าเด็กสาว

“ห่วงเอ็งคำอีกแล้วละสิ นี่ถ้าไม่คิดว่าคุณไม่ใช่แฟนผม ผมต้องคิดว่าคุณเป็นพวกเล่นเพื่อนแน่ๆ”

วรรณาทาโตแล้วพาดมือใส่เขาไม่ยั้ง “อีตาบ้า ฉันเป็นผู้หญิงจริงๆนะ”

นายตำรวจหัวเราะ ก่อนที่บทรสนทนาจะถูกแทรกจากป่าแก้วที่เข้ามาบอกว่าเอ็งคำกับบรรพตเชิญให้ทุกคนขึ้นไปบนเรือนไม้สัก

เอ็งคำซึ่งสวมเสื้อผ้าฝ้ายสีขาวและสวมซิ่นสีเดียวกันนั่งทำหน้าที่อ่อมทุกข์ ช่างๆ มีตำรวจหนุ่มหนึ่งให้กำลังใจ และบนเรือนยังมีหัวหน้าคนงานจากปางไม้ รวมถึงคนที่ดูแลเรื่องไร่นาด้วย ครั้งนี้น่าจะเป็นครั้งแรกที่ทายาทคนเดียวของอินสมต้องการประชุม หลังจากผ่านงานศพของบิดามารดา

ตำรวจนำทรัพย์สินที่ถูกปล้นมาคืนได้หมด แต่ก็ไม่มีใครรู้ว่าต่อจากนี้อนาคตของทุกคนจะเป็นอย่างไรเมื่อรู้ใบบุญของพ่อเลี้ยงอินสม ทุกคนกำลังรอฟังสิ่งที่เอ็งคำจะเอื้อนเอ่ย

“ข้าเจ้ารู้ว่าทุกคนกำลังขวัญเสียกับการจากไปของป้าแม่ เวลาที่ต่างก่เอาไปลือต่างๆ นานาว่าข้าเจ้าอาจจะสืบทอดกิจการต่างๆ ของป้าอินสมไปได้”

เธอเอ่ยถึงเรื่องที่ค้างคาในใจ เพราะหลังจากสิ้นบุญบิดาก็มีเสียงลือว่าเธอคงไม่สามารถดูแลมรดกของท่านได้

วรรณามองหน้าเพื่อนสนิท แม้เธอจะไม่มีส่วนได้ส่วนเสียในเรื่องนี้ แต่ก็อยากรู้ว่าเอ็งคำจะตัดสินใจอย่างไร

“ข้าเจ้าเอ็งคำเป็นทายาทคนเดียวของป้า มรดกอะหยั่งทั้งหลายของป้าคงต้องตกเป็นของข้าเจ้าตามกฎหมาย แต่อายุของข้าเจ้าก็ยังน้อย

เรื่องการโรหน่าป่าไม้ก็เชื่อว่าจะสู้ แถมหยิ่งคึ้นนั้นก่อนที่ป้ออินสมจะดับจิตไป เป็นนักได้สั่งเสียไว้ว่า ชูริกิจต่างๆ ที่ทำอยู่เป็นนอยากหื้ออ้ายบรรพตเป็น สืบทอดกิจการต่อ”

เกิดเสียงฮือฮาขึ้น จนป่าแก้วต้องบอกให้ทุกคนเงยเสียง

“อ้ายบรรพต แม่ว่าจะบปีไซคนผาง แต่ที่ผ่านมาก็ได้ศึกษาการทำงาน ของป้ออินสม และในฐานะที่ข้าเจ้าเป็นทายาทที่เหลือเพียงคนเดียวของ ป้อเป็น ข้าเจ้าจึงตัดสินใจหื้ออ้ายบรรพตเข้ามาช่วยดูแลกิจการต่างๆ ของ บ้านเฮา มีไผ่ขัดข้องก่อ”

ทุกคนมองหน้ากัน เมื่อไม่ได้คำตอบเอื้องคำก็เตรียมจะพูดต่อ แต่ พลันก็ชะงักเมื่อเพื่อนสนิทยกมือขึ้น

“มีอะหยังการรรณา”

“เฮาแค่สงสัยว่า แล้วจะหื้อคุณบรรพตมาดูแลกิจการทั้งหมดของ ป้ออินสมในฐานะอะหยัง ในฐานะลูกจ้างที่เอื้องเป็นคนจ้าง หรือฐานะคนที่ ป้ออินสมไว้ใจ”

เสียงฮือฮาดังขึ้นอีกครั้ง เอื้องคำกำลังจะตอบคำถาม แต่คนที่นั่งข้างๆ เธอก็ชิงตอบก่อน

“ฐานะคนรักไงครับ อย่างที่ทุกคนรู้ ผมกับเอื้องรักกัน เพราะฉะนั้น ก็คงไม่แปลกที่จะมาช่วยดูแลแทนได้” เขาตอบพร้อมกับมองคนถาม

วรรณายิ้มให้แล้วถามต่อ “แค่นั้นมันทำให้เอื้องคำหรือคนที่รักพ่อเลี้ยง มั่นใจได้หรือคะว่าคุณมีความจริงใจ และอีกอย่าง ถ้าฉันจำไม่ผิด พ่อเลี้ยง ไม่ได้บอกให้คุณดูแลกิจการอย่างเดียวนะคะ”

ตาสองคู่ประสานกันอย่างเอาเรื่อง ก่อนที่บรรพตจะยิ้มแล้วหันไป บอกทุกคน

“ความจริงผมยังไม่อยากพูดนะครับ เพราะเห็นว่าเพิ่งจะเสร็จงานศพ ของพ่อเลี้ยงได้แค่วันเดียว ไซ่ครับ พ่อเลี้ยงได้สั่งเสียให้ผมดูแลเอื้องคำ ให้เป็นนารรยาด้วย และเมื่อวรรณายถามเช่นนี้ ผมก็เลยต้องขอบอกทุกคน

ที่อยู่บนเรือนนี้ว่า ผมจะพาผู้ใหญ่มากุ้อเอื้องคำให้เร็วที่สุด และอีกไม่นานที่เรือนหลังนี้จะมึงานมกคลของมกกับเอื้องคำ”

เสียงปรบมือและร้องดีใจดังกึกก้อง เอื้องคำเริ่มยิ้มได้ วรรณษาปรบมือไปกัคนอื่น ๆ ด้วย จนสุรคักดีเอียงตัวไปกระชิบถาม

“ไหนดว่าเกลียดชั้หน้าน้องมก ทำไมตอนนี้อยากให้เขาแต่งงานกันเร็ว ๆ ละ”

“ฉันก็แค่อยากให้อเอื้องคำม่นใจว่าเธอไมได้รักคนผิด นาที่นี้จะชั้ตขวางก็คงไมได้แล้วละ”

หลังจากคั่นตุ้เครื่องประดับของคำห้อย ป้าแก้วก็ยิ้มกริมเมื่อพบสิ่งทีเธอคั่นหามาานาน

“อึบับาน เอาปิ่นอันนี้ไปห้อบ้อเอื้อง” เธอยืนปิ่นทองอันงามให้เด็กหญิงวัยห้าขวบ

คนร่างเล็กวิ่งปร้อไปยังอีกห้อง ซึ่งมีเอื้องคำน่งอยู่ทีโต๊ะเครื่องแป้ง โดยมีเพื่อนรักกำลังเกล้าผมให้

บับานแอบมองเงาสะท้อนในกระจก วันนีพีเอื้องคำของเธองามเหลือเกิน เธออยากแต่งหน้าเขียนคิ้วแบบนั้นบ้าง แต่แม่มักบอกเสมอว่าเธอเป็นลูกคนงาน อย่าไปยุ่งกัเจ้านายให้มาก

“อ้าว บับาน มีอะหยั่งก้อ” วรรณษาถามเพราะเห็นคนร่างเล็กเอาแต่จ้องเงาในกระจก

บับานนึกได้ว่าป้าแก้วใช้ให้เธอนำเครื่องประดับมาให้อจึงส่งของให้วรรณษา

“เก่งมาก เออ ปึวรรณษาขอแหมมก่า ไปพ้อที่หน้าบ้าน ถ้ามีรถยนต์มาจอดหื้อล่นมาบอกเลยน้อ” วรรณษาสั่ง

เด็กน้อยรับคำแล้ววิ่งออกไปโดยพลัน

วรรณษาหยิบปิ่นทองมาปักที่ผมของเอื้องคำ และเอียงหน้าชั้ยชวตดู

ว่าเหมาะหรือยัง “เรียบริ้อยแล้วเอ็งคำ”

เอ็งคำค่อยๆ ลืมตาขึ้นมองเงาสะท่อนตรงหน้า วันสำคัญของเธอ แม้จะมีเวลาเตรียมตัวไม่มาก แต่ก็พร้อมจะเป็นเจ้าสาวที่สมบูรณ์ที่สุด

วรรณามองเพื่อนด้วยความภาคภูมิใจ วันนี้เพื่อนเธอสวยราวกับ นางฟ้านางสวรรค์ “งามแต่ๆ เลยเอ็ง”

คำพูดของวรรณทำให้เอ็งคำจุกอก จะว่าไปช่วงหลังๆ เธอกับเพื่อน มีเรื่องให้แงงอนกันเป็นประจำ แต่เวลานี้วรรณก็มาช่วยงานเต็มที่ แถมยังเป็นเรียวแรงหาชุดหาช่างมาแต่งหน้าให้เธอเสร็จสรรพ วรรณไม่เคยโกรธเธอเลย

“ยินดีจ้าตักน้ำอววรรณ ตีช่วยเหลือเฮามาตลอด แม้ว่าเฮาจะหลังจะนิสัยบ่ดีไปฟอง”

“เรื่องดีผ่านไปกัจ้งมันเตอะ ว่าแต่จากนี้ไป คนที่ดูแลฮูจะบ่แม่เฮาแล้วน้อเอ็งคำ แต่คนคนนั้นคือหมวดบรรพต มีอะหยั่งกัต้องค่อยๆ ู้กันบะดีเป็นคนซี้ไซด ซี้สวกแหม”

ยิ่งวรรณเอ่ยก็ยิ่งทำให้เจ้าสาวตื่นตันจนนัยน์ตาสั่นระริก

“พอแล้ว งานมงคลนะเอ็ง จะมาให้ยะหยั่งแหม” วรรณเอ่ยพร้อมยื่นมือให้เจ้าสาวจับ

เอ็งคำสุดลมหายใจลึก ก่อนจับมือเพื่อนแล้วลุกขึ้น

เสื้อแขนกระบอกสีม่วงเข้ากันได้ดีกับผ้าชิ้นตีนจกสีแดง แกรมเครื่องประดับที่ไม่มากเกินไปทำให้เอ็งคำสวยสมกับเป็นเจ้าสาวของนายตำรวจรูปหล่อ

เสียงโห่ดังลั่นอยู่หน้าบ้าน จากนั้นบ่าวบ้านก็วิ่งหน้าตาตื่นเข้ามาส่งเสียงบอกว่ามีรถมาจอดแล้ว เอ็งคำกับวรรณรีบเดินไปแหม่ม่านหน้าต่างออกดู เห็นคนจำนวนมากกำลังขุลมุนอยู่ที่ประตูรั้วบ้าน ทุกคนแต่งตัวสวยสดงดงาม ใบหน้าเฝ้าออกไปด้วยรอยยิ้ม ที่เด่นที่สุดก็คงเป็นหนุ่มหล่อสวมชุดสูทสีขาว เขาเดินเคียงข้างชายสูงวัยดูภูมิฐาน

“นั่นป้อของหมวดบรรพตกา” วรรณากาม คิดว่าชายคนนั้นเป็นบิดาของเจ้าบ่าว

“บ่แม่น ป้ออ้ายบรรพตบ่ได้มา”

คำตอบของเอื้องคำทำให้วรรณามอดคิ้ว “งานสำคัญขนาดนี้ทำไมมาบ่ได้”

“วรรณา เขาจัดงานแต่งแบบกะทันหัน ป้ออ้ายบรรพตเป็นเลยมาบ่ทัน แต่บ่ต้องห่วงเพราะว่าเป็นรับปากอยู่ว่าจะมาแ่วหาแ่วๆ”

วรรณาพยักหน้า แม่จะไม่เข้าใจนัก แต่คงไม่ใช่เวลาที่จะซักไซ้ไล่เลียงอีกต่อไปแล้ว

ขบวนแห่ขันหมากพาเจ้าบ่าวมาถึงหน้าบ้านได้บ้าน ผ่านด่านประตูเงินประตูทอง และขึ้นไปผูกข้อมือบนเรือนใหญ่

วรรณากับบัวบานแอบมองผู้ใหญ่ของแต่ละฝ่ายผูกข้อมือและให้พร บ่าวสาว ในฐานะที่เป็นเพื่อนซึ่งเติบโตมาด้วยกันเธอก็อดที่จะตื่นตื่นใจไม่ได้ รู้สึกเหมือนมีก้อนอะไรมาจุกที่คอ ก่อนที่ขอบตาจะร้อนผ่าว

“ปู้วรรณาเป็นอะหยังเจ้า” เด็กน้อยมองหน้าวรรณาอยู่นานก็สงสัย

“อะหืออะหยังบัวบาน ปะ เขาหลงเฮือนไปเตื่อะ” เธอเอ่ยพร้อมกับแอบเช็ดน้ำตา และพาเด็กน้อยเดินลงเรือนไปยังส่วนของงานครัว

ทุกคนกำลังสาละวนกับการเตรียมสำรับเพื่อเลี้ยงคนในงาน วรรณาเห็นว่ากำลังวุ่นวายจึงแอบมานั่งล้างหม้อกับบัวบาน

“ตายแล้วอู้วรรณา ฎูกนี้กว่ามึงจะแต่งตัวงามเป็นเพื่อนเจ้าสาวอยู่บนเฮือนปุ้นแล้ว” หญิงร่างท้วมเอ่ยด้วยความแปลกใจ

“งานแต่งบ่ได้จัดใหญ่อะหยัง บ่ต้องมีเพื่อนเจ้าสาวก็ได้” เธอตอบส่งๆ ไม่ค่อยอยากเสวนากับคนตรงหน้านัก เพราะขึ้นชื่อว่ายายนกน้อยฝอยขาว สู้รู้เรื่องของคนอื่นเป็นที่หนึ่ง

“เสียตาย ถ้าป้อเลี้ยงแม่เลี้ยงเป็นมาหั้นงานแต่งลูกสาวคนเดียวคงจะเสียใจ บ่สมคักดีศรีป้อเลี้ยงเมืองฝางเลย จัดงานน้อยเหลือบอยบวชลูก

อีหนึ่งคราญก่อน มิ่งจำไว้เนื้ออีวรรณ ถ้างานแต่งมิ่งกับผู้กองวันใด เอาหื้อมันใหญ่ทับหน้าเขาสองคนไปเลยเนื้อ โทษฐานเอาเพื่อนเจ้าสาวมานั่งล้างถ้วย”

นกน้อยเอ่ยพร้อมกับหัวเราะยาว แถมยังมีคนที่อยู่ใกล้ๆ ร่วมผสมโรงด้วย

“นี่แล้วสูเขาสู้ออก งานวันนี้หา เขาก็มาเป็นผู้ใหญ่ของฝ่ายเจ้าบ่าว เป็นสาวาวตริที่โสมพักเนื้อ บ้อเจ้าบ่าวมีไหนดะฮู้” เสียงของคนขึ้นินหาดังทั่วโรงครัว แถมยังหัวเราะอย่างเย้ยหยัน

โครม!

หม้อใบใหญ่ถูกโยนเข้ามากลางวง จนกลุ่มของยายนกน้อยฝอยข่าวแตกกระเจิงพลางร้องไวยวาย

“อีอ้าววรรณ มิ่งใจ้งหม้อมาหาตายหยัง กูสะดุ้งหมด” นกน้อยชี้หน้าอย่างไม่ว่าใจเมื่อวรรณโยนหม้อเข้ามา

วรรณากอดอกมองอีกฝ่ายอย่างเอาเรื่อง “กูก็จะขว้างใส่หัวมิ่งน่ากะอีนกน้อย มางานเป็นก้อยมาเล่าขวัญเป็นอยู่”

“กูเล่าตามตี่เห็น หรือมิ่งจะบอกว่ามันบะแต่” หญิงร่างท้วมเถียงกลับ

“แต่บะแต่ มิ่งกบ่ควรรู้ บะฮู้จักมารยาทกา”

“อ้อ เห็นว่าเป็นชู้เข้าบ้านนี้เลยไซดแตนเป็นกา” นกน้อยลอยหน้าลอยตา

วรรณขาบกรามแน่นแล้วชี้หน้าอีกฝ่ายพลางเดินเข้าหา เธอมองหาของใกล้ตัวหมายจะเขวี้ยงใส่คนปากพล่อย นกน้อยเริ่มถอยมาตั้งหลักแต่แล้วก็มีเสียงห้ามดังขึ้น

“อย่างๆ ปอกันตึงคูนั่นแหละ”

“ก้ออีนกน้อยมันปากบะดีก่อนลอบ้า” วรรณาหมายจะฟ้อง แต่บ้ำแก้วกลับส่งสายตาตำหนิ

“อีวรรณ มิ่งจะผิตหัวกับมันยะหยัง จะหื้อเอื้องคำบะสบายใจกา”

คำพูดนั้นน่อยทำให้วรรณาชะงัก หากอาละวาดกับนกน้อยต้องกลายเป็นเรื่องที่เอื้องคำลำบากใจแน่

วรรณามองคนร่างท้วม ก่อนจะจูงแขนบัวบานไปทางอื่น นกน้อยยัง
แบะปากตามหลังจนป่าแก้วต้องเตือน

“มึงก็เหมือนกันนี่นกน้อย ซักวันจะต๋ายกับปาก”

มีเสียงหัวเราะคิกๆ ป่าแก้วจึงหันไปสั่งให้ทุกคนเตรียมอาหารต่อ

บรรพตปิ ดประตูห้องนอนของเอื้องคำแล้วจัดการลงกลอนให้
เรียบร้อย ก่อนหมุนตัวมายังเตียงนอนกลางห้อง

เอื้องคำสบตาคนคู่นั้นก็รู้สึกเหมือนโดนศรสาวพุงเข้าปักกลางใจจน
ต้องหลบตา ชายหนุ่มกอดพร้อมกับเซยคางเธอขึ้น

“อย่าได้หลบตาผมเลยเอื้อง ผมขอเซยชมความงามของคุณให้เต็มตา
สักครั้งเถอะ” บรรพตเอ่ยแล้วยื่นหน้าไปจุมพิตแก้มนวล แต่เด็กสาวกลับ
เอียงหน้าหลบ

“ทำไมล่ะเอื้อง” เขาสงสัย พิธิมัตไม่มดมือเสร็จเรียบร้อยแล้ว เอื้องคำ
ยังมีสิ่งใดที่ไม่ไว้ใจเขาอีกหรือ

“คุณบรรพต จากนั้นไปเอื้องคงไม่เหลือใครอีกแล้วนอกจากคุณ” เธอ
เอ่ยเสียงสั้น

บรรพตจับมือเอื้องคำไว้ ตัวเธอสั่นราวกับลูกนก เธอคงกลัวสิ่งที่กำลัง
จะเกิดขึ้น หรือไม่...ก็อาจอยากได้ความมั่นใจ

“ผมก็มีคุณเพียงคนเดียว” เขาตอบ

เอื้องคำเงยหน้าขึ้นมองเขา “จากนี้ไปนอกเหนือจากดวงใจที่ต้องให้
คุณดูแลแล้ว ชีวิตของเอื้องก็เป็นของคุณด้วย ขอให้คุณบรรพตช่วยเมตตา
ผู้หญิงที่โชคร้ายคนนี้ได้ด้วยเถอะ” เธอเอ่ยพร้อมกับก้มลงกราบเจ้าชีวิต
คนใหม่ของตน

บรรพตรีบยื่นมือไปรองรับมือเอื้องคำ ก่อนลูบศีรษะเธออย่างเอ็นดู

“คุณอาจคิดว่าตัวเองโชคร้าย แต่ผมกลับรู้สึกว่าคุณโชคดีที่สุดที่ได้เป็น
สามีของคุณ” นายตำรวจเอ่ยพร้อมกับเซยคางเธอขึ้นและจุมพิตริมฝีปาก

บาง ซึ่งครั้งนี้เอ็งคำไม่มีทำที่ปฏิเสธ

รสจูบนั้นหอมหวานนัก เอ็งคำเหมือนดังดอกไม้แรกแย้มที่ปลุก
ความเป็นชายในร่างกายของเขาคือให้คึกคัก ส่วนเธอเองแม้จะห้วนกลั้ว แต่
ความต้องการทางกายกลับร้อน ลมหายใจของชายหนุ่มและรสปากที่โลมได้
แก้แค้นเรื่องมาจนถึงต้นคอทำให้เธออ่อนระทวยไร้เรี่ยวแรง

อาการของบ่าวสาวถูกถอดออกจนหมดสิ้น เมื่อเอ็งคำเปลือยเปล่า
เธอก็เขินอายที่ถูกเขาจ้องจนแทบจะกลืนกินเสียให้ได้ บรรพทหำใจไม่ไหว
อีกต่อไป เขากอดเธอและเริ่มบรรเลงเพลงรักให้สาวใสซื่อได้เรียนรู้ทำนอง
รักอย่างเต็มที่

เช้าวันใหม่ หมอกหนาจนมองไม่เห็นทางข้างหน้า วรรณณาเดินเข้ามา
จากประตูรั้วข้างเรือนไม้สัก ตั้งใจจะมาช่วยเก็บกวาดเรือนตามหน้าที่

“เอ็ง ตื่นเสียเช้าเชียว” เธอทักเจ้าของบ้าน

“เสียดักบาตรกำลังแล้ว” เอ็งคำเอ่ย

วรรณณาสังเกตเห็นว่าข้างๆ กายเพื่อนของเธอมีขันเงินใบใหญ่และ
ขวดน้ำ “จะโตมาตักคนเดียว หมวดล่ะ” เธอยังสงสัย

“ตักตวยกันน่าจะ แต่อ้ายบรรพตเป็นไปแต่งตัวแล้ว หันว่าวันนี้มีงาน
แต่เช้า” เอ็งคำเอ่ยโดยที่รอยยิ้มไม่จางหายไปจากใบหน้า

“ดีแล้ว” วรรณณาไม่มีคำพูดใดต่อ เพราะดูท่าเพื่อนของเธอคงจะมี
ความสุขจนล้น

“วรรณณา เขาบออยากหื้อความสุขสิคีจะอิมันหายไป สู้ช่วยบอกเขาทำ
ว่าเขาไปได้ฝันไปเม่งก้อ” สาวน้อยสารภาพ

วรรณณายิ้มเจื่อนๆ “อื้ออะหยังแปลกๆ เขาควรจะอยู่กับสิ่งตรงหน้า
นะเอ็ง เวลานี้สู้มีความสุขคีดีแล้ว”

“เขากั้วว่าเหมบ่เมินความสุขนี้จะหายไป”

“บ่ดีคีต้นัก คำพระเป็นตึงบอกไว้ว่าสรรพสิ่งในโลกย่อเมบ่เที่ยง บ่มี

อะหยิ่งอยู่กับเฮาชั่ววันจันทร์”

“มันกัแต่เนาะ” เอื้องคำถอนหายใจ

“แต่ว่าเวลานี้มันตึกป้อแล้วเอื้อง ชีวิตใหม่ของสุเฮากดีใจตาย
อย่างน้อยยกได้ผ้าที่ตี และเขาคงจะปกป้องเลี้ยงดูสุได้” วรรณณาเอ่ยพร้อม กับ
ลุกขึ้นเดินไปทางโรงครัว

“แล้วสุกับอ้ายสุรศักดิ์ล่อ” เอื้องคำถามตามหลัง

“เฮาชินกับการอยู่ตัวคนเดียวมากกว่าเอื้อง เรื่องกับผู้กองเฮายังปกติ
ไปไกล”

วรรณณาตอบเพียงแค่นั้น ก่อนจะหายไปกับหมอกหนา ปล่อยให้
เจ้าของบ้านห่อไห่ด้วยความหนาว แต่ในใจเธอกลับอบอุ่นเป็นที่สุด

ลมหนาวพัดผ่านไปแล้ว บนยอดดอยอันไกลลิบมีควันไฟลอยโขมง
เพราะหน้าแล้งคนดอยเริ่มแผ้วถางป่าเพื่อเตรียมเป็นพื้นที่เพาะปลูก ต้นไม้
ใหญ่ในเรือนไม้สักผลัดใบเพื่อความอยู่รอด นกน้อยบินถลามาเกาะกิ่งไม้
อย่างเร่งรีบ เพราะในรังบนยอดไม้สูงมีลูกน้อยกำลังรอแม่อยู่ ไม่ว่าจะ
แห้งแล้งแค่ไหน แต่ทุกชีวิตก็ต้องดำเนินต่อไป

เช้าวันนี้แดดแรงเหลือเกิน วรรณณาปาดเหงื่อขณะที่จักรยานคันเดิม
ไปยังตลาด เพื่อเลือกซื้อของสดส่งเข้าครัวที่บ้านของพ่อเลี้ยงอินสม

สามเดือนแล้วที่เอื้องคำออกเรือนมีผ้าเป็นนายตำรวจ เท่าที่เธอสังเกต
อยู่ต่างๆ วรรณณาก็เห็นว่าชีวิตคู่ของเอื้องคำกับบรรพตนั้นมีความสุขดี แม้
ตัวเธอจะหงายไปบ้าง แต่จะให้ทำเช่นไรได้ในเมื่อนั้นเป็นสิ่งที่เอื้องคำเลือกแล้ว

ส่วนความสัมพันธ์ของเธอกับสุรศักดิ์ วรรณณาก็ยังรักษาสถานะให้อยู่
ในกรอบประเพณี เธอยังเว้นระยะห่างจนนายตำรวจอ๋องใจ แต่วรรณณาก็
ไม่สน ยังยืนยันกรานว่าหากเขาคิดจะล่วงเกินเธอไปมากกว่านี้ เธอก็พร้อมจะ
ให้เขาไปเจอผู้หญิงที่พร้อมมากกว่า

รถถีบขี้เมียงคันเดิมจอดพิงต้นไม้ใหญ่ใกล้ตลาด วรรณณาเดินไปยัง

แฝงเนื้อหมู แต่ยังไม่ทันถึงเป้าหมายเสียงแซวก็ดังขึ้น

“ว่าจะได้คุณนายผู้กอง จะเหมาะอะหยั่งกา” เสียงของแม่ค้ายามวน คนเดิมทำให้เธอเหลียวมอง ก่อนจะส่งยิ้มให้

“คุณนงคุณนายอะหยั่ง ผู้กองคนนั้นเจ้าชู้ประตูดิน ข้าเจ้าสู้รบตบมือ ตวยบ่ไหว” วรรณาทอบแบบติดตลก อย่างน้อยบ่าบักก็ไม่เคยพุดตลैया หายๆ เหมือนนางนกน้อยฝอยข่าว

“แบบนี้เมื่อใดจะได้แต่งงานออกเสียนเหมือนอี่เอื้องคำมัน” แม่ค้าเอ่ย พร้อมกับกวักมือเรียกอีกฝ่าย

วรรณาจำต้งไปนั่งข้างๆ คนเรียก และหยิบพัดของแม่ค้ามาพัดเพื่อ ระบายความร้อน

“มีอะหยั่งก่อ ปกติปมีเรื่องฮ้อนเรื่องฮ้ายบ่าบวบเคยฮ้องข้าเจ้ามาอู้ ตวยบ่เนื้อ” เธอตอบอย่างรู้ทัน ถ้าแม่ค้าคนนี้ได้กวักมือเรียกแล้วต้องมีอะไร ที่เกี่ยวกับเธอ

หญิงร่างอ้วนถอนหายใจ...วรรณานี้ฉลาดเหลือเกิน

“ถูกที่หันว่ามีงอยู่กับอี่เอื้องคำ บะเดียมันกับผัวมันยังอยู่ดีกินหวาน กั้นอยู่ก่อ”

คำถามนั้นทำเอาคู่สนทนาถึงสงสัย

“ถามแปลกๆ เอื้องคำกับผัวมันกัหันฮักกันดีล่อ”

“คือ...กูได้ยินเขาเล่ามาว่าหลังๆ ใ่อ้ดำหนดมันใช้เงินมือเติบ มีคน หันมันกินเหล้าเลี้ยงสาวอยู่ในเวียงเจียงใหม่ กูก่เลยอยากอู้ว่ามันแต่ก่อ”

วรรณาขมวดคิ้ว “บะแต่กำบ่า ชักหันหมวดบรรพตเป็นทำงานและ ดีกับเอื้องคำอยู่ตลอดนะ” เธอตอบตามที่เห็น หรือจะมีช่วงเวลาอื่นที่เธอไม่รู้ ก็ไม่แน...เพราะหลังๆ เธอปล่อยให้เอื้องคำมีอิสระกับครอบครัว

“ในกาตเขาเล่าลือไปหมด อื่นก่น้อยมันยังหัวเราะเยาะว่าเหมบ่เมิน อี่เอื้องคำอาจจะโดนนายตำรวจจากกรุงเทพฯ มาปอกลอก ช้ฮอยกับ สาวเครือฟ้า”

“อินทน้อยอีกแล้ว เห็นที่เจอหน้าคงได้ตบปากสั่งสอนสักจาดสองจาด”
 “อินมันตึงปากบะดีแต่ เรื่องแบบไหนก็เอามาเล่าได้ จะไปหื้อปะหน้า
 เนื้อ” วรรณเอาเยพร้อมกัดฟันแน่น

“ใจเย็นๆ ฎุกบ่ได้หื้อมึงชืดไป แค่อยากหื้อไปสืบดู ถ้ามันเป็นเรื่อง
 แต่ จะได้ไปเตือนอี่เอ็งมัน”

วรรณเอาความร้อนใจไว้และเชื่อคำที่บ่าวบอกรู้ ถ้าเป็นเรื่องจริง
 เอ็งคำต้องได้รับรู้

เรื่องที่ไต่ขึ้นมามีอยู่สองทางเลือก นั่นคือเมินเฉยไปเสีย หรือว่าจะ
 เดินไปถามเอ็งคำตรงๆ วรรณครุ่นคิดมาตลอดระหว่างเดินทางกลับ

แดดยามสายแรงยิ่งนัก แล้งนี้ดูร้อนกว่าปีไหน ที่ยังถูกใจวรรณ
 หน่อยก็คือซั๊กผ้าผืนใหญ่แล้วแห้งเร็ว

หลังจากแบกผ้าห่มขึ้นจากน้ำอย่างลำบาก เธอก็นำมาตากบนราว
 ไม้ไผ่ ให้แดดทำให้ผ้าแห้งและไล่กลิ่นอับ พลันก็รู้สึกว่ามีใครบางคนมา
 ยืนอยู่ด้านหลัง

“สะดุ้งหมดเอ็ง มาเมื่อไฉนนะ” วรรณยกมือขึ้นทาบอก ตกใจเมื่อ
 จู่ๆ ก็เห็นเพื่อนมายืนเฝ้าเธอตากผ้า

“ก่แค่มาแ่วว” คนมาเยี่ยมเยียนพร้อมกับทิ้งตัวลงบนแคร่ไม้หน้าบันได้
 วรรณตากผ้าเสร็จก็หันไปมองเอ็งคำ ลัญชาตญาณบอกให้รู้ว่า
 เพื่อนเธอกำลังมีเรื่องลำบากใจ

“มือะหยังก่อเอ็ง” เธอถาม แต่เอ็งคำกลับเสมองไปทางอื่น

“บะมีหยัง”

“บะมีหยังได้โต ปกติสูบเคยมาบ้านเฮาซั๊กเตื่อ” วรรณพูดไม่ผิด
 เพราะแม่บ้านใกล้เรือนเคียงกัน แต่ไม่บ่อยนักที่เอ็งคำจะข้ามรั้วมาที่บ้าน
 ของเธอ

เอ็งคำเป็นถึงลูกพ่อเลี้ยงใหญ่ ยามเด็กก็เล่นหัวกันไปทุกที่ แต่พอ

โตเป็นสาวเธอก็ไม่ค่อยมาบ้านของวรรณหาไร อาจเป็นเพราะกระท่อมหลังเล็กไม่มีอะไรน่าสนใจ

“เฮามีเรื่องบ่สบายใจ”

นั่นไง เธอเดาผิดเสียที่ไหน...วรรณเดินไปนั่งข้างๆ เพื่อน “มีอะหยังก่เล่ามาแหละ จำได้ก่าว่าตะกอนมีอะหยังบ่ม่วงนอกบ่ม่วงนใจ สู้ก่เล่าที่อ่ฟังตลอด”

เอื้องคำเม้มปาก ก่อนจะหันมาพูดกับวรรณต่อ “สร้อยคอของอี่แม่ที่เอาไว้ในห้องนอนของเป็นมันหายไปไหนบะฮู้”

วรรณหัวใจแทบหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่ม สร้อยของแม่เลี้ยงคำห้อยที่เก็บไว้ในห้องนอนดันหายไป หรือว่าจะเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ได้ยินในตลาด

“ใจเย็นๆ ก่อน สู่เซาะหาดีละกา ลองหาที่อื่ก่อนบ่อ”

“หาดูดีๆ แล้ว แต่สู้ก่ฮู้ มีบ่ก่คนที่จะเข้าไปในห้องนั้นได้ สู่ไปหาความสะอาดบ่หันอะหยังผิดปกติก่า” เอื้องคำหวังว่าเพื่อนสนิทอาจจะพบความผิดปกติบ้าง

วรรณครุ่นคิด หรือจะเป็นสามีของเอื้องคำที่ขโมยของมีค่านั้นไป ถ้าเช่นนั้นเธอจะบอกเอื้องคำอย่างไร แต่ถ้าไม่เป็นอย่างที่คิดละ คนอย่างหมวดบรรพตจะขโมยทองซึ่งเป็นของแม่เมียอย่างนั้นหรือ...

“แล้วอ้ายหมวดบรรพตละ เป็นหันก่” วรรณโยนหินถามทาง ครานี้เอื้องคำหันขวับ “อ้ายบรรพตเป็นไปที่ปางไม้ มาถึงบ้านก่กลับเป็นตาย คงบ่หันอะหยัง” เธอสรุป ทำให้วรรณได้แต่กะพริบตาปริบๆ

“ถ้าจะอันสู่จะเยียะจะใดละ” วรรณถามต่อ

“เฮาบะฮู้ เฮาแค่เสียตายสร้อยของแม่” เอื้องคำพูดเสียงเบาจนเพื่อนอดสงสัยไม่ได้ ก่อนที่วรรณจะคิดได้ว่าเธอพอมีหนทาง

“เฮาสู้แล้วเอื้องคำ เฮาไปถามเมื่อที่เจ้าบ่อคำเขียวบ่อ” วรรณเสนอว่าให้ลองไปถามคนทรงเจ้าซึ่งคนในบ้านนับถือ

“เจ้าบ่อคำเขียวก่า”

“ແ່ນແລ້ວ หนานซำงเป็นเป็นมำทรง อู้ยเฮาเคยเล่าว่าเป็นดูเมื่อดูหมอ
 แ่่นขนาด ของหายก็ได้คืน ไผเมื่อยไผใช้กัทักถูกว่าโดนผีคำหรือคนเซ”
 วรรณบอกสรรพคุณของคนทรงวิญญานเจ้านายว่าสามารถตามหาของหาย
 และรักษาโรคภัยไข้เจ็บให้หายได้

“จะดีกา” เอื่องคำยังล้งเล

“มันจะมีทางเลือกที่ดีกว่านี้เหมกกา ไปรอที่บ้านเตื่อะ กำเดียวเฮาจะ
 พาไป” วรรณสรุปให้

เอื่องคำยิ้มเจื่อนๆ ก่อนจะเดินไปที่บ้านของตน

ชายวัยกลางคนหลังตานั้นห้องคาถา ก่อนที่ร่างใหญ่จะชักกระตุกและ
 มีอาการง่วงเหงาหาวนอน เขาหยิบผ้าขนหนูมาเช็ดหน้าแล้วหยิบเสื้อผ้า
 ที่วางกองอยู่มาสวมใส่ ซึ่งประกอบด้วยเสื้อมีลาย เสื้อสีเขียว และมี
 ผ้าเคียนหัว จากปกติหนานซำงเป็นคนเข้มแข็งซึ่งซำง แต่เวลานี้กลายเป็น
 คนแก่ที่เชื่องช้า แถมยังนั่งหลังค่อม พุดจาก็ไม่เหมือนคนเดิม

“สูเฮามีเรื่องอะหยังอี่หน่อหน้อย” ร่างทรงเจ้าพ่อคำเขียวถามพร้อม
 กับหยิบยามวนในพานมาสูบ

“คือว่า ที่เฮือนของบ้อเลี้ยงอินสมมันมีของหายเจ้าบ้อเจ้า เฮาสองคน
 เลยจะมาที่บ้อเจ้าดูเมื่อที่อกำมันหายหรือมีคนลักไป” วรรณเอาตามที
 ต้องการ

ร่างทรงยิ้มกริม ก่อนจะแลมองมายังเอื่องคำ สายตาเขาทำให้เธอ
 ไม่กล้าสบตานาน จากนั้นร่างทรงเจ้าพ่อคำเขียวก็หยิบเทียนขึ้นมาสามเล่ม
 หลังตาพร้อมกับบริกรรมคาถา

นานทีเดียวเขาจึงลืมตาขึ้นแล้วมองดวงตาของเอื่องคำอีกครั้ง “มันมี
 คนเอาไป”

“ไผกาบ้อเจ้า” วรรณร้อนใจกว่าจึงรีบถามคำถามนั้นแทนเพื่อน

“เป็น...คนเิกลัดตัว เป็นคนที่สู่วีใจที่สุดเอื่องคำ ระวังเขาไว้ เขาจะทำ

“หือสูเหมือนตายทั้งเป็น”

“มันเป็นไผละป้อเจ้า ป้อบอกมาเป็นชื่อเลยปะได้กา” เอื้องคำร้อนใจ
อยากได้คำตอบที่ชัดเจน

“ข้าอู้ได้ตะอีแหละ ที่เหลือมันเป็นเรื่องของกรรมของเวรแต่ๆ จำไว้
เตอะอีเอื้องคำ สูต้องมืสติที่อนักๆ”

คำกล่าวของเจ้าพ่อคำเขี้ยวตั้งก้องอยู่ในหัวของเอื้องคำ จนพานให้
ไม่สบาย ในช่วงบ่ายเมื่อกลับมาถึงบ้านวรรณจึงรีบพาเธอไปพักผ่อน

“คงเพราะตากแดดแฉะๆ เลยทำหือสูเมื่อยไปเลย” วรรณบอกขณะ
พาเพื่อนมานอนลงบนเตียง

“ยังบ่เป็นหยั่ง เฮาแค่เพ็ลย” เอื้องคำบอก บางทีวรรณก็ดูเป็นห่วง
เธอเกินไป “เพียงแต่เฮาเสียตายสร้อยทองของแม่คำหน้อย คนที่ลักไปเข
น่าจะเอ็นดูเฮาพ่อง” น้ำเสียงเหน้อยอ่อนของเอื้องคำทำให้วรรณต้องรีบ
ให้กำลังใจ

“พักผ่อนก่อนเตอะ เรื่องสร้อยเดียวเฮาจะเซาะหื้อ บ่ต้องห่วง”

วรรณเดินไปหยิบพัดมาพัดให้คนบนเตียง พัดวิได้สักครู่คนป่วยก็
หลับไป เธอเองก็อ่อนล้าจากการเดินทางไปที่ตำหนักเจ้าพ่อคำเขี้ยวด้วยจึง
ผล็อยหลับไปอีกคน

นานเท่าไรไม่รู้ที่เปลอเข้าสู่ห้วงนิทรา วรรณสะดุ้งตื่นเพราะได้ยิน
เสียงฟ้าร้อง เธอหันมองรอบกาย เอื้องคำยังหลับสนิท ด้านนอกห้องฟ้าเริ่ม
มีดครึ้ม

เธอนึกได้ว่าต้องรีบไปเก็บผ้าจึงตัดสินใจลุกขึ้นแล้วเดินออกจาก
ห้องนอนของเอื้องคำไป

ขณะที่กำลังเดินผ่านห้องนอนใหญ่ของพ่อเลี้ยงอินสม อะไรวางอย่าง
ก็ทำให้วรรณเกิดอยากเข้าไปในห้องนั้น เธอเดินกลับไปหยิบกุญแจที่ห้อง
ของเอื้องคำ มิได้มีใครในเรือนนี้ที่เข้าออกทุกห้องได้อย่างง่ายดาย ซึ่ง

นอกจากเธอแล้วก็คงมีแค่ป่าแก้วกับบรรพตเท่านั้น

เสียงประตูลั่นเอี้ยดอ้าด วรรณาจุดตะเกียงภายในห้อง จากนั้นแสงไฟก็ไล่ต้อนความมืดเข้าไปในมุม ห้องของพ่อเลี้ยงอินสมย้งเก็บข้าวของไว้เหมือนเดิมทุกอย่าง วรรณาส่องไฟไปยังตู้ติดผนังซึ่งเป็นที่เก็บของมีค่าของพ่อเลี้ยงอินสมกับแม่เลี้ยงคำน้อยไว้ เธอลองส่องไฟไปตามพื้น ใต้ตู้และใต้เตียง เพื่อว่าจะเห็นสร้อยทองตกอยู่ตามซอกหลืบ

ขณะที่กำลังใช้สมาธิและก้มมองต่ำอยู่นั้น เธอก็สะดุดกับเท้าของใครบางคน que เดินมาขวางหน้า วรรณารีบเงยหน้าขึ้นดู และเห็นชายร่างใหญ่จ้องเธออย่างไม่พอใจ

“หมวดบรรพต” เธอเรียกชื่อเขา

นายตำรวจหนึ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะยิ้มมุมปาก “ไม่ทราบว่าคุณเข้ามาในห้องนี้ทำไม” เขาพูดเสียงแข็ง ทำให้วรรณาใจสั่นไม่น้อย

“คือ...ฉันแค่มาหาของ”

“ของ?” บรรพตทำหน้าสงสัย “ในห้องของพ่อเลี้ยงอินสมมันมีอะไรที่เป็นของคุณหรือ?”

“ฉันมาหาของให้เอ็งคำ”

“ผมว่าคุณควรจะออกไปดีกว่า เพราะจากที่เคยเข้าใจว่าคุณเป็นคนมาตามหาของ...จะกลายเป็นขโมยของ” ประโยคสุดท้ายเขาเน้นจิ้งหะซ้ำจนวรรณาทนไม่ไหว

“นี่คุณ ฉันอยู่กับพ่อเลี้ยงและเอ็งคำมาเป็นสิบกว่าปี หากคิดจะขโมยก็ขโมยตั้งแต่เด็กแล้วก็ได้...ของอย่างนี้น่าจะรู้อยู่แก่ใจดี ใครกันแน่ที่คิดจะทำแบบนี้”

“คุณพูดอะไร ผมไม่รู้เรื่อง” ชายหนุ่มยกไหล่ ไม่เข้าใจที่เธอพูด

“สร้อยคอของแม่เลี้ยงในห้องนี้หายไป เราไปถามเจ้าพ่อคำเขียวมา ท่านบอกว่าคนใกล้ตัวเอาไป”

“คุณก็เลยสงสัยผมงั้นสิ...ไม่คิดบ้างหรือว่าเจ้าพ่ออะไรนั่นเขา

หมายถึงคุณ” บรรพตเดินเข้าไปใกล้ๆ จนวรรณถอยฉาก

“บ้าไปใหญ่แล้ว อย่าคิดว่าฉันไม่รู้ว่าคุณไปทำอะไรที่เชียงใหม่”
เธอพยายามล้วงความลับจากเขา

นัยน์ตาบรรพตมีแววประหลาดใจ แต่เขากลับไม่กังวล ยังเดินเข้าหา
วรรณต่อ

“มีอะไรอีกล่ะที่คุณพยายามจะใส่ร้ายผม คุณไม่เคยถูกชดากับผม
ตั้งแต่แรกอยู่แล้วนี่ คุณวรรณ” เขาเอ่ยเสียงแข็ง

วรรณถอยหนีจนชนผนัง ชายหนุ่มเดินเข้าไปประชิดแล้วยื่นหน้า
เข้าไปใกล้เธอ

“หรือว่าความจริงแล้วคุณก็คิดอะไรกับผม”

วรรณไม่อาจทนให้เขาตู่ถูกได้อีกต่อไป เธอพาดมือใส่ใบหน้าเขาโดย
อัตโนมัติ แต่ชายหนุ่มเหมือนรู้ทันจึงจับข้อมือเล็กไว้ได้

“ปล่อยนะ” เธอร้อง

“ไม่ปล่อย” เขายึดอย่างหนักแล้ว ทันใดนั้นเองที่หน้าประตูก็ปรากฏ
ร่างบางขึ้น

“ทำอะไรกัน” มีเสียงฟ้าคำรามหลังจากเอื้องคำเอ่ยคำถามนั้น

บรรพตรีบปล่อยมือวรรณ เธอจึงรีบเดินไปหาเอื้องคำทันที

“ก็ลองถามเพื่อนคุณดูสิ ผมเห็นห้องนี้เปิดอยู่ก็นึกว่ามีใครแอบเข้ามา
หรือเปล่า เห็นแต่แสงตะเกียงเลยตะครุบตัวได้”

วรรณหน้าซีดเมื่อตอนอยู่ในสภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออก

“ไม่ใช่” เขาเพียงอยากลองดูว่าในห้องมันจะมีสร้อยทองหล่นอยู่ก่อน”
เธอรีบอธิบายให้เพื่อนเข้าใจ แต่เอื้องคำยังทำหน้าที่เรียบเฉย

“สร้อยอะไรเธอ” บรรพตแกล้งถาม

วรรณตะลึงเมื่อเห็นสิ่งที่ชายหนุ่มทำอยู่ เขาแกล้งตีหน้าชื่อไม่รู้เรื่อง
อะไรเลย...

“สร้อยของแม่ฉันหายไป วรรณก็เลยอยากจะช่วยหาให้” เอื้องคำ

เอ่ยให้เขารู้

“อย่างนั้นหรือ หรือว่าพวกคุณสงสัยผม” เขาส่งสายตาคู่ให้เมียรัก
เอื้องคำรีบเดินเข้าไปใกล้สามี “ไม่หรอกค่ะ ใครจะไปคิดแบบนั้น” เธอ

ปลอบ

“แล้วที่พี่สาวว่าคุณไปใช้เงินมือเติบอยู่ที่เชียงใหม่ล่ะ ทั้งๆ ที่คุณบอก
เอื้องคำว่าเป็นที่ปางไม้” วรรณาทนไม่ไหว เธอต้องการให้เพื่อนตัวเองได้รู้
ความลับนั้นเสียที

“คุณพูดอะไรวรรณาทนา”

“เอื้องคำฟังไว้เน้อ เข้านี้เข้าไปกาด คนเป็นเล่าเป็นลือกันไปทั่วว่า
หมวดบรรพตกินแล้วในเจียงใหม่เป็นอาทิตย์”

“นี่เป็นสาเหตุที่ผมจะต้องเป็นหัวขโมยงั้นหรือ” เขาเถียง

“คนขี้จู้ จะโตเป็นคนบดี ขนาดเรื่องไปเจียงใหม่ก็ยังจู้สู้ได้ และจำ
บ่ได้กว่าเจ้าบ่อคำเสียวบอกว่าจะโต คนใกล้ตัวบ่แมน่กาดี้เอาสร้อยของ
แม่เลี้ยงไป” วรรณาทพยายามพูดโน้มน้าวใจ

บรรพตยิ้มกริ่มแล้วหันไปมองภรรยา “เชื่อเหมือนที่ผมเคยบอก
หรือยังเอื้อง ว่าวรรณาทพยายามจะทำให้เราเลิกกัน เพราะเธอเป็นแค่ผู้หญิง
บ้านนอก เชื่อเรื่องผีเรื่องสาง คุณยังจะเชื่อเธออีกหรือ”

เอื้องคำหันไปมองหน้าเพื่อนสนิทด้วยดวงตาสันระริก

“ผมว่าอันที่จริง ที่เจ้าพ่ออะไรของพวกคุณบอก คนใกล้ตัวอาจจะ
หมายถึงวรรณาทก็ได้”

เสียงฟ้าผ่าดังลั่นเรือน นั้นยังไม่น่าตกใจเท่ากับคำพูดของเขาที่โยน
ให้วรรณาทกลายเป็นคนผิด

“บ่แมน่เน้อเอื้อง เขาบ่ได้เป็นคนเอาสร้อยไป” วรรณาท้วงสนทนา
พยายามร้องขอความเป็นธรรมจากเพื่อนสนิทของตน

“ท่าจะแต่ เขาก้เชื่อจะอัน วรรณาสูแมน่ก่อดี้ลักเอาสร้อยทองไป”